PULKIM ANT KELIŲ

Už katalikų Tradiciją

Tradicinės šv. Mišios - uždraustos ar privalomos?

Osvencimo įvykiai - ar Kryžius netaps draudžiamu ženklu?

Sakramentai: Išpažintis

Bažnyčios žinios

Šv. Tėvas - prieš betvarkę Austrijos Bažnyčioje

Kardinolas Ratzinger - už tradicinę liturgiją

Lenkijos vyskupų kova prieš Tradiciją

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS INFORMACINIS LEIDINYS LIETUVAI

Nr.5

1999 Pavasaris

BRANGŪS TIKINTIEJI!

„Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti. Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu..." (1 Pt 5, 8-9) Šie pirmojo popiežiaus žodžiai buvo kartojami tradiciniame brevijoriuje kiekvieną vakarą, tačiau kas gi šiandien į juos rimtai žiūri?

Atrodo, kad šiandieniniai žmonės užmiršo, kad tas trumpas laikas, kurį jie gauna nugyventi žemėje, yra žūtbūtinė kova, dar daugiau - kova, kuri baigiasi amžinu gyvenimu arba amžina mirtimi. Suprantama, kad pasaulis, kuriamas masonerijos, elgiasi taip, tarsi tos kovos visai nebūtų. Dievo nepaisanti žiniasklaida ir apgaulinga reklama iki pat savo kartaus galo skelbs, kad žmogus čia žemėje bus „be galo laimingas", kad šio pasaulio malonumų geidimas yra pradžia ir pabaiga, gyvenimo alfa ir omega, o visa kita - tik iliuzijos, svajonės ir fantazijos.

Kita vertus, yra sunkiai suprantamas faktas, kad daug dabartinių Bažnyčios hierarchijos atstovų atrodo tarsi nežiną aukščiau Šv. Petro aprašyto žmogaus gyvenimo tikslo. Žmonės, kurie viešai neigia pvz. pragaro ir velnio egzistavimą, yra kviečiami tapti seminarijų direktoriais, vyskupais bei kardinolais, Apaštalų sostinės bei vyskupų konferencijų oficialiuose dokumentuose yra bene visiškai atsisakyta tokių išsireiškimų kaip „mirtina nuodėmė", „amžinas pasmerkimas", „šėtono pagunda", „pragaro ugnis" ir t.t.

Taip pat negirdėti apie „kovojančią, kariaujančią Bažnyčią žemėje", taip pat apie kenčiančią Bažnyčią skaistykloje" ir „triumfuojančią Bažnyčią danguje".

Vietoj to šiandien dėmesio centre yra magiški žodžiai „2000 metai". Ekspertai sako, kad Vatikane nekalbama praktiškai apie nieką kita, tik apie pasiruošimą tų metų minėjimui. Šiuo metu eksperimentuojama su naujuoju „Naujųjų mišių" variantu, vadinamu *missa simplex* - paprastosios mišios, taip pat planuojama išleisti naują įvairių krikščionių konfesijų „šventųjų" kalendorių bei suruošti didelius visų monoteistinių (vieną Dievą išpažįstančių) religijų susitikimus Jeruzalėje ar ant Sinajaus kalno. Tai turi

būti didžiosios taikos pasaulyje ir visuotinio susivienijimo metai, krikščionių vienybės ir visų religijų suartėjimo metai. Tuo tikslu Romoje vyksta paskaitos ir susitikimai, kurių uždavinys yra išspręsti visus didžiausius nesutarimus tarp įvairių religijų (pvz. aptarta svarbiausia popiežiaus primato problema).

Entuziazmas yra toks didelis, kad iki šiol Bažnyčioje nebuvo tiek tarpreliginių susirinkimų ir „pamaldų" kaip dabar. Bažnyčios socialinė veikla - kova prieš diskriminaciją, rasizmą, badą bei skurdą pasaulyje, nelygybę tarp žmonių, už gerbūvio, sveikatos ir gyvenimo sąlygų pagerinimą - pasiekia vis didesnį mastą.

Matyti, kad pasikeitė kovos laukas - anksčiau kovota „su kunigaikštystėmis ir ir valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose" (Ef 6, 12), siekiant gauti „amžinos šlovės karūną". Dabar kovojama už stebuklingus 2000-sius metus, taikos, laisvės ir vienybės karalystės pradžią. Prieš du tūkstančius metų taip pat būta tokių žmonių - sadukiejų ir fariziejų, laukiančių Mesijo, kuris turėjo įkurti panašią taikos karalystę Izraeliui. Deja, Kristus juos nuvylė ir už tai buvo nukryžiuotas.

„Usquequo, Domine" - kiek dar ilgai, Viešpatie? - šaukia vargšas katalikas dvejojančia siela. Kiek laiko mūsų ganytojai liks tos baisios euforijos būklėje, kiek išbus apsvaigę idealais, kuriuos iki šiol būdavo galima sutikti tik didžiausių Bažnyčios priešų lūpose? Kiek dar karaliaus šėtonas, siekdamas pasiglemžti daugybę sielų, kurios nepasiruošę ir nesąmoningai artinasi prie amžinybės slenksčio, sielų, iš kurių jau nieks nereikalauja nusisukti nuo klaidos ir nuodėmės, tik prispaudžia prie širdies kaip brolius ir sveikina juos už įsitraukimą į bendrą darbą žmogiškojo orumo labui. „Kokia gi žmogui nauda laimėti visą pasaulį, bet prarasti savo sielą? Arba ką žmogus gali duoti savo sielai išpirkti?" (Mk 8, 36-37)

Būkite budrūs, brangūs tikintieji! Pasipriešinkime šiai didžiausiai visų laikų pagundai „tvirtu tikėjimu". Įsigilinkime į amžinąją tiesą ir mokykimės kovoti su nuodėme ir pasauliu. Tada ne tik pasieksime amžinojo gyvenimo karūną, bet taip pat ir nugalėsime šią baisiąją Bažnyčios krizę.

Kun. Karl Stehlin

OSVENCIMO KONFLIKTAS

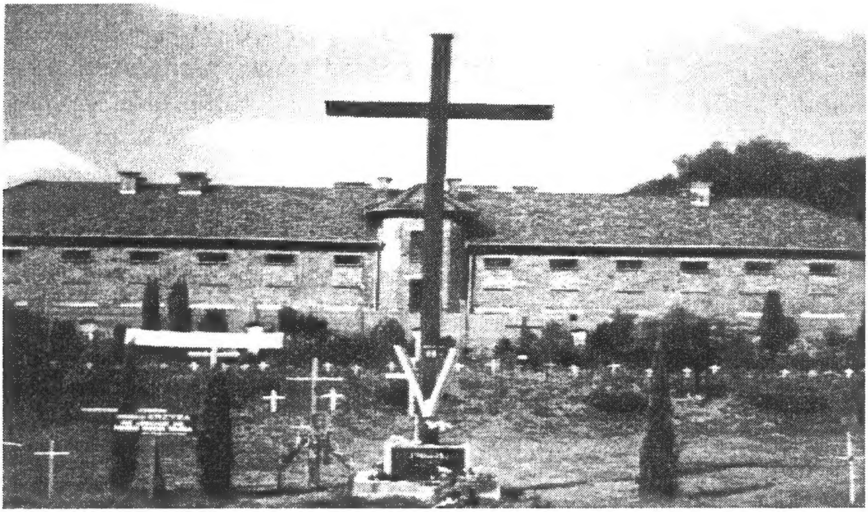
Ar katalikiškame krašte nebeliko vietos katalikų Tikėjimui?

Nuo 1993 m. Osvencimo gyventojai kasdien 16 val. renkasi kalbėti rožančiaus į buvusios nacistų koncentracijos stovyklos teritoriją prie Šv. Tėvo Jono Pauliaus II dar 1979 m. čia pastatyto kryžiaus. Jų tikslas - siekti, kad šis kryžius, pastatytas stovyklos aukoms atminti, nebūtų pašalintas; kad nebūtų uždaryta gretimos buvusios Bžezinkos stovyklos teritorijoje esanti parapinė bažnyčia, kurioje meldžiamasi už stovyklų aukų sielas. Tuomet kas gi galėtų norėti jos uždarymo? Kam gi kliudo Kryžius? Jis neduoda ramybės daugumai nužudytų žydų tautiečių. Jau anksčiau žydų organizacijos įžūliomis protesto akcijomis pasiekė, kad seserys karmelitės būtų pašalintos iš vienuolyno, kuris buvo įsteigtas specialiai tam, kad būtų meldžiamasi už visų stovyklose žuvusiųjų - taip pat ir žydų - sielas. Vienuolyno koplyčia buvo uždaryta, iš jos pašalintas Švč. Sakramentas. „Tačiau kur gi buvo Bažnyčios vadovai? Kodėl jie ryžtingai neapgynė vienuolyno?" - teisėtai paklaus eilinis tikintysis. Deja, aukščiausi Lenkijos hierarchai, nuo kurių priklausė vienuolyno likimas, kaip tik ir įsakė seserims jį apleisti. Šie vyskupai ir kardinolai norėjo nugriauti Osvencime popiežiaus pastatytą kryžių. Jiems pritariant, nakties priedangoje iš buvusios Bžezinkos stovyklos teritorijos buvo pašalinti kryžiai, stovėję ten nuo 1983 m.

Tačiau atsitiko tai, ko niekas nelaukė: Tikėjimo ginti stojo paprasti tikintieji bei kunigai. Osvencime pradėta melstis ir rengti bado akcijas, imta statyti naujus kryžius. Per pasaulį nusirito viso pasaulio žydų organizacijų protestų banga - kryžius reikalaujama nuversti, nes

jie įžeidžią aukų atminimą, trukdą žydams melstis. Pamirštama, kad tame stovyklos korpuse, prie kurio statomi kryžiai, daugiausia buvo kalinti katalikai. Be to kryžiai visais šimtmečiais piktino savo Mesiją - Kristų - nukryžiavusius žydus visame pasaulyje. Ar dėl to reikėtų pašalinti iš kryžius iš viso pasaulio? Deja jie jau pašalinti iš mokyklų ir kitų viešųjų įstaigų, o Vakaruose šalinami ir iš bažnyčių. Osvencimo Kryžiaus gynėjai prašė kunigų padėti ginti Tikėjimą, aukoti ten Šv. Mišias. To padaryti neišdrįso niekas. Šį žingsnį žengė kunigai iš Šv. Pijaus X Brolijos - nedidelės kongregacijos, kuri Lenkijoje turi vos tris pastoviai dirbančius kunigus. Vienas iš jų - lenkas tėvas Edward Wesolek, pirmasis iš Lenkijos kunigų įstojęs į Šv. Pijaus X Broliją - ėmė atvirai ginti katalikų Tradiciją. Osvencime paaukotos tradicinės katalikų Mišios bei pašventinti visi naujai pastatyti kryžiai. Šios mažos Brolijos veikla sukėlė didžiulę reakciją Lenkijos ir pasaulio žiniasklaidoje. Žydų organizacijų, Lenkijos vyriausybės ir, deja, Bažnyčios hierarchijos atsiliepimuose Brolija eilinį kartą išvadinama schizmatine, jos kunigai kartu su kitais Kryžiaus gynėjais apšaukiami ekstremistais, net „antibažnyčia". Gal tai „saujelė ekstremistų" kaip mėgdavo „apibrėžti" komunistinė propaganda? Pagal agentūros PAP atliktą tyrimą du trečdaliai apklaustųjų Lenkijoje pasisako už tai, kad Osvencimo kryžiai būtų palikti savo vietoje. Tarp šių žmonių esama ne tik pasauliečių, bet ir kunigų, vyskupų, vienuolijų vyresniųjų. Ne, tai ne „fundamentalistų fanatikų" akcija. Tai katalikų Tradicijai ištikimos, ją per kančias išsaugojusios Rytų Europos susidūrimas su liberalizmo ir modernizmo „sunaikinimo pabaisa, stovinčia šventoje vietoje", šluojančia iš visuomenės viską, kas dar primena Kristų. Ši pabaisa, nors ir visur propaguodama demokratiją – liaudies valdžią, kažkodėl netsižvelgia į liaudį, kai ši gina katalikų Tikėjimą ir Tradiciją. Iš katalikų kančios vietų šalinamos šventovės, vienuolynai, kryžiai. Lenkijoje ruošiamasi įvesti Šv. Komunijos dalinimą į rankas. Kur gi kryps sekantis „atsinaujinimo" žingsnis? Į Lietuvą?

Norėdami objektyviai nušviesti Osvencimo konflikto istoriją, spausdiname įvykių bei abiejų kovojančių pusių pasisakymų kroniką ir ištraukas iš tėvo E. Wesoleko pamokslo sakyto tradicinių Šv. Mišių prie popiežiaus kryžiaus metu. Tai galėtų būti pamokslas visai Rytų Europai...

Šv. Pijaus X Brolijos kunigo tėvo Edwardo Wesoleko pamokslas

sakytas į Šv. Mišias susirinkusiems Kryžiaus gynėjams Osvencime 1998 metų rugpjūčio 15 dieną

Brangūs broliai ir seserys Viešpatyje Kristuje!

Šiandien giname Kryžių - svarbiausiąjį mūsų tikėjimo simbolį. Jo vaizdavimas krikščioniškojo meno tradicijoje atsirado palyginti vėlai - tik IV a., paskatinus dviems stebuklingiems įvykiams. Pirmasis: 312 m. karinės kampanijos metu Romos imperatorius Konstantinas pamatė danguje ryškėjantį kryžiaus ženklą, o ant jo graikišką užrašą EN TOUTOI NIKA - „šiuo ženklu nugalėsi". Antrasis įvykis buvo kai šventoji Elena, to paties imperatoriaus Konstantino motina, 326 m. atrado Šventojo Kryžiaus Medžio fragmentus. Kad atrastas tikrasis Kryžius, įrodė stebuklingas žmogaus pasveikimas prisilietus prie jo. (...) Šiais dviem stebuklingais įvykiais baigėsi kelis šimtus metų trukęs persekiojimų laikotarpis, o krikščionybė nuo tada

tapo valstybine religija. Kryžius, baisus nusikaltėlių baudimo įrankis, buvęs gėdos ir niekšiškumo simboliu, tapo šventu Viešpaties Kančios ženklu. Štai kokiu stebuklingu būdu Dievas apreiškė mums savo valią: Kryžius, ant kurio buvo prikaltas Dievo Sūnus , turi būti laikomas viso tikėjimo simboliu.

Jau Šventajame Rašte nurodyta, kad Kryžius bus tikėjimo, o kartu *„prieštaravimo ženklas"* (Lk 2, 34). Nes juk Kristus sako: *„kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys."* (Lk 14, 27). O šv. Paulius laiške korintiečiams pastebi : *„žodis apie kryžių tiems, kurie eina į pražūtį, yra kvailystė, o mums, einantiems į išganymą, jis yra Dievo galybė"* (1 Kor 1, 18), ir toliau: *„mes skelbiame Jėzų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas, o pagonims - kvailystė"* (1 Kor 1, 23).

Iš tiesų, žydai piktinasi matydami kryžių, teigia, jo akivaizdoje negalį melstis, esą jis meta šešėlį visai koncentracijos stovyklai. Religiniai žydų vadovai neseniai net pavadino kryžių „stabu". Kai kurie iš mūsų, nežinodami tiesos, pritaria jiems, esą „mes turime savo Dievą, o žydai - savo, mes meldžiamės savaip, o žydai savaip", esą kiekvienas turi teisę į savo religinius simbolius ir t.t. Toks tvirtinimas - didelis Dievo įžeidimas, nes tikėjimas nėra nuomonės ar skonio reikalas, kaip pvz. vieno pomėgis važiuoti į kalnus, o kito - prie jūros. Nėra dviejų Dievų - krikščionių Dievo ir žydų Dievo, yra tik vienas tikrasis Dievas ir viena objektyvi tikėjimo tiesa. Vienas tikrasis Dievas apsireiškė pirmiausia išrinktajai tautai, o paskui nužengė į žemę kaip antrasis Švč. Trejybės asmuo - Dievo Sūnus , kuris apreiškė mums visą tiesą , tuo pačiu ir **būdą -** pabrėžiu tą žodį - būdą, kuriuo Dievas trokšta būti garbinamas! Svarbiausią savo troškimą Kristus išsakė paskutinės vakarienės metu *„darykite tai mano atminimui"* (Lk 22, 19). Tai reiškia Šventąsias Mišias. Žydai, kaip gerai žinote, atmeta Šv. Mišias, taigi nevykdo Dievo valios. O juk Kristus aiškiai pasakė apaštalams *„Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones"* (Mt 28, 19) – taigi, ir žydų tautą!

Žydai laiko save ypatinga tauta, kurios neįpareigoja šis priesakas, nes laukia kito Mesijo - ne Kristaus. O tokiam požiūriui prieštarauja šie šv. Petro žodžiai: *„Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti"* (Apd 4, 12). Žydai buvo išrinktąja tauta tik iki Nukryžiavimo, kuris reiškė atsisakymą pripažinti Kristų Mesiju. Visi posakiai, kuriais buvo apibūdinami Senojo Testamento žydai dabar gali būti taikomi tiktai krikščionims. Šv. Petras kalba savo avelėms: *„Jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, [Dievo] įsigytoji liaudis"* (1 P 2, 9). O šventasis Paulius klausia laiške Romiečiams:

„Gal pasakysi: „Šakos nulaužtos tam, kad aš būčiau įskiepytas?" Gerai! Jos netikėjimo nulaužtos, o tu stovi tikėjimu." (Rom 11, 19-20). Jis išsklaido visas abejones laiške filipiečiams: *„Tikrieji apipjaustytieji esame mes, kurie tarnaujame Dievui, jo Dvasiai, didžiuojamės Jėzumi Kristumi ir pasitikime ne kūnu!"* (Fil 3, 2-3).

Užtikrinu Jus, broliai ir seserys, kad nei vienas iš tų žydų, kurie žuvo Auschwitze (Osvencimo vokiškas pavadinimas – red. past.), po mirties neišvydo žydų Dievo, bet kiekvienas iš jų be jokios išimties stojo prieš Nukryžiuotojo Kristaus veidą.Vienas Dievas tegali žinoti, kuris iš mūsų sugebės pasiekti išganymo malonę. Viena yra tikra, kad mūsų maldos gali jiems padėti tai pasiekti, o maldos žydų, kurie piktinasi matydami Kryžių, gali jiems tiktai pakenkti, kadangi jos nepripažįsta Kristaus Dievu ir tuo įžeidžia Dievą Tėvą... Todėl mūsų pareiga - melstis šioje vietoje taip pat ir už sielas žydų, žuvusių šioje stovykloje.Užtikrinu Jus, kad kaip tik to karštai trokšta visos skaistykloje kenčiančios sielos, kurioms kiekviena mūsų malda ir kiekvienos Šv. Mišios yra tikra atgaiva. (...) Mūsų brangiosios seserys karmelitės, kurios visą gyvenimą pašventė maldai už stovyklos aukų ir jų budelių sielas, buvo iš tos vietos brutaliai išvarytos. Patys spręskite, kokias pasekmes tai gali turėti skaistykloje kenčiančioms sieloms. (...)

Nematyti galo visokiems reikalavimams: pašalinti Kryžių, likviduoti apylinkės bažnyčias, iškeldinti gyventojus - ir visa tai dėl to, kad katalikai būtų pažeminti, o maldą už sielų išganymą pakeistų bevaisis, nieko nereiškiantis tylėjimas. (...) Niekas nežino, kas galėtų patenkinti žydų reikalavimus. Rabinas Joskowicz iš Lenkijos sako, kad Kryžių derėtų nuimti, nes katalikai gali melstis apylinkės bažnyčiose. Bet rabinas Weiss iš Niujorko reikalauja likviduoti ir bažnyčią Bžezinkoje. Jau net nereikia priminti Pasaulio Žydų Kongreso vicepirmininko Kalmano Sultaniko, kuris rugsėjo 4 d. pareikalavo, kad stovyklos būtų eksteritorinės ir nebūtų valdomos Lenkijos Respublikos.

Vadinasi, kalbama ne apie savitarpio supratimą ir ne apie dialogą. Vieni žydai užsimena kitiems, kad anie neturį teisės atstovauti visą bendruomenę. Suprantama, vienintelį bendrą atstovą, kurį turėjo, jie atmetė ir nukryžiavo. Nuolaidų politika sprendžiant karmelio klausimą, kaip matote, prie gero neprivedė. Todėl klausimas, kurį šiandien turėtume užduoti yra ne „kada Kryžius bus pašalintas?", bet „kada seserys karmelitės sugrįš į vienuolyną, iš kurio prieš penkerius metus buvo išvytos?" Šiandien, gindami Kryžių, giname ne medžio gabalą, iš kurio jis yra padarytas ir netgi ne vietą, kurioje jis stovi, o pirmiausia giname savo Tikėjimą ir savo tautinę tapatybę, kuri yra to Tikėjimo išsaugojimo garantas. Šventasis Tėvas yra pasakęs:

„Kiekvienas turi savo Westerplatte" (punktas, kurį II Pasaulinio karo metu maža lenkų įgula herojiškai gynė nuo daug gausesnių nacistų jėgų - red. past.). Čia, Osvencime dabar yra mūsų, lenkų katalikiška Westerplatte! Kai kurie žmonės sako, kad reikia atsisakyti kovos vardan taikos. Ar galima su tuo sutikti? „Gal manote, kad esu atėjęs atnešti žemei ramybės?!" -klausia Kristus - „Ne, sakau jums, ne ramybės, o nesantarvės. Nuo dabar penki vienuose namuose bus pasidaliję: trys prieš du ir du prieš tris" (Lk 12, 51-52). Modernistai nenoriai cituoja šį Evangelijos fragmentą, nes Kristus atskiria netikrą „taiką", ramybę, kaip ją supranta šiuolaikinis pasaulis, nuo tikrosios ramybės: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis" (Jn 14, 27). Ta tikroji ramybė - tai sielos ramybė, tai laisvė nuo nuodėmės, kuri yra mūsų didžiausias priešas. Vardan šios ramybės ir taikos turime ginti Tikėjimą. Negalime sutikti su netikra pasauline taika, kuri bus įvesta Kristaus paneigimo kaina, mūsų Tikėjimo paneigimo kaina.

Jeigu šios vietos neapginsime, „tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas" (1 Kor 15, 14). Tuomet mūsų laukia tas pats likimas, kuris prieš 30 metų ištiko visuomenę Vakaruose: demoralizacija, ištuštėjusios bažnyčios, religinis indiferentizmas, Dievo išmetimas iš namų, iš mokyklų ir viešojo gyvenimo. Šiandien gindami Kryžių nesame vieniši. Pavyzdžiui, du trečdaliai agentūros Polska Agencja Prasowa 1998 liepos 31 d. surengtos apklausos dalyvių pasisakė už tai, kad kryžiai (pabrėžiu daugiskaitą) būtų palikti Žviroviske (Osvencimo stovyklos teritorijoje – red. past.). Tačiau mane baugina faktas, kad tiek nedaug katalikų kunigų ir vyskupų Lenkijoje dabar viešai pasisako gindami kryžius, o kai kurie iš jų atvirai reikalauja jų pašalinimo. Paradoksalu, kad pasauliečiai tikintieji šiandien labiau gina Kryžių ir Tikėjimą, negu tie, kurie buvo tam pašaukti. Prieš mano akis iškyla pranašingi apaštalo Pauliaus žodžiai: *„Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią Evangeliją, negu esame jums paskelbę - tebūnie prakeiktas!"* (Gal 1, 9). Bažnyčia negali egzistuoti be kunigų, vyskupų, bet „jei šitie tylės - akmenys šauks!" (Lk 19, 40). Tie akmenys dabar yra Katalikų Bažnyčios pasauliečiai tikintieji!

Bažnyčia savo istorijoje pergyveno daugelį krizių. Buvo arijonizmo erezija, kuri IV amžiuje užvaldė net popiežių Liberijų ir 80 procentų to meto vyskupų. Tai krizei pasipriešino didysis šventasis Atanazas. Taip pat tada vyskupas Euzebijus iš Samosatos prieš popiežiaus valią konsekravo vyskupus ir skyrė juos į ištuštėjusias diecezijas. Buvo didžioji Rytų Schizma. Buvo didžiosios Vakarų schizmos grėsmė. Buvo krizė susijusi su Reformacija. Viena

iš paskutinių Bažnyčios krizių vyko XIX ir XX amžių sandūroje. Tuomet gailestingasis Viešpats Dievas atsiuntė mums didįjį popiežių, šventąjį popiežių Pijų X. Tas popiežius, vienintelis šventasis popiežius nuo XVI a. vidurio iki dabar, laiku pastebėjo krizę ir stengėsi užkirsti jai kelią. Jo gyvenimo šūkis buvo *OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO* - „viską atnaujinti Kristuje". Savo svarbiausioje enciklikoje *„Pascendi"* jis perspėjo apie pavojus, gresiančius Bažnyčiai „iš vidaus", atkreipdamas ypatingą dėmesį į atsirandantį tuo metu **modernizmą**. Tuo metu jam pavyko laiku išvengti krizės, bet ji sugrįžo su didesne jėga po penkiasdešimties metų.

Štai pavyzdys: prieš trisdešimt metų maištaujantys kunigai ir vyskupai prieš popiežiaus Pauliaus VI valią įvedė Komunijos dalinimą į rankas. Tuo metu tai buvo pripažinta Švenčiausiojo Sakramento profanacija ir nepagarbos jam išraiška. Jau kelias savaites laikraštyje „Tygodnik Powszechny" pasirodo straipsniai, propaguojantys idėją įvesti Komunijos priėmimą į rankas ir Lenkijoje, o dar šį mėnesį toks „eksperimentas" turi būti pradėtas arkivyskupo Życinskio diecezijoje. Ar jūsų nestebina faktas, kad tie patys žmonės, kurie labiausiai kovoja prieš Kryžių, tuo pat metu pasisako už Komunijos į rankas įvedimą? Taip kalbėdami, jie sako „tokia buvo pirmųjų krikščionybės amžių praktika". Tai nėra gryna tiesa, bet jei su tuo sutiksime, tai ar už valandėlės jie nepasakys: „Kryžių reikia pašalinti, nes tokia buvo pirmųjų krikščionybės amžių praktika"? Taigi, matome, kad Kryžiaus gynyba yra neatskiriamai susijusi su gynimu mūsų tikėjimo į tikrą Kristaus buvimą Eucharistijoje. Šis tikėjimas yra svarbiausias katalikybės bruožas, skiriantis ją nuo neteisingų krikščionybės atskalų. Suvokdama tai ir matydama, kaip profanuojamas Kristaus Kūnas, neseniai mirė Motina Teresė iš Kalkutos. Ji pasakė: „Komunija į rankas yra blogiau už abortą". Komunijos dalinimo į rankas šalininkai kartais teigia, kad „ranka nėra mažiau verta už liežuvį". Broliai ir seserys, nei liežuvis, nei visas žmogus nėra vertas priimti Kristaus Kūną. *„Domine, non sum dignus"* - Viešpatie, nesu vertas, kad tave priimčiau, bet darau tai dėl to, kad Tu man liepei!

Prieš trisdešimt metų įvyko kita tragedija. Katalikų Bažnyčioje įvestas naujas Mišių ritualas, vadinamas *Novus Ordo.* Šv. Mišios, kuriose šiandien dalyvaujame – Tridento, lotyniškos Mišios, anksčiau buvo paskelbtos privalomomis ir niekada nebuvo uždraustos. Vyresnieji tarp jūsų greičiausiai jas dar prisimena. Tai tiksliai tos pačios Mišios, kurias visą gyvenimą aukojo Šv. Maksimiljonas Kolbė, o taip pat ir visi katalikų kunigai, kurie jas slapta aukojo šioje koncentracijos stovykloje. Naujosiose Mišiose yra prarastas jų kaip Aukos pobūdis.

Svarbiausia, daugumos Mišių maldų turinys pakeistas dviprasmiškomis formuluotėmis, neišreiškiančiomis katalikų Tikėjimo. Pavyzdžiui daugelyje Vakarų kraštų, nors laimei kol kas ne Lenkijoje (bet deja jau Lietuvoje - red. past.), vyno konsekracijos žodžiai vietoj „kuris už jus ir už **daugelį** išliejamas nuodėmėms atleisti" skamba „kuris už jus ir už **visus** išliejamas". Tas prilygsta „visuotinio išganymo" erezijos skelbimui ir prieštarauja dogmai apie pragaro egzistavimą.

Ne paslaptis, kad kartu su Naujosiomis Mišiomis palaipsniui smuko tikėjimas, pirmiausia Vakaruose, paskui Lenkijoje (...) Kunigai nusimetė sutanas ir pradėjo „paprastą gyvenimą". Krito pašaukimų skaičius. Kartu su kunigo atsisukimu į žmones teologija nusisuko nuo Dievo į žmogų, į žmogaus teises - priešingas Dievo teisėms, į „žmogaus asmens vertę". Aukščiau minėtas pavyzdys apie vyno konsekraciją nėra vienintelis skirtumas tarp Mišių laikomų įvairiuose kraštuose. Įvedus liaudies kalbas, Šv. Mišios prarado savo vieningumą ir tapo priklausomos nuo vietos kunigų išradimų, kartais tapdamos panašios į teatro vaidinimus, nieko bendro neturinčius su Mišių auka. Tie, kurie keliavote užsienyje, galite tai paliudyti. Dėl to šių Šv. Mišių, kurias aukojo ar kuriose dalyvavo visi Bažnyčios šventieji, apgynimas (...) turi būti mūsų svarbiausias tikslas, ginant patį Tikėjimą...

> *Kryžius sunaikino šėtono blogybę, sunaikino jo išdavystę. ... Kai kryžius buvo pastatytas, persigando piktosios dvasios. Nuo to laiko kai stovi kryžius, žmogus stengiasi savo gyvenimu prilygti angelams. Kai atsirado kryžius, suklestėjo skaistybė. ... Buvome baisiose tamsybėse, kryžius mus apšvietė. Kai žegnosies kryžiaus ženklu, tavęs išsigąs šėtonas, matydamas tą ietį, kuria buvo pervertas.*
>
> Šv. Jonas Auksaburnis

OSVENCIMO KONFLIKTO KRONIKA

1983 vasario 2 d. Lenkijos basųjų karmelitų provincijolas t. Eugeniusz Jan Morawski laiške Lenkijos Religijų Reikalų Valdybai parėmė šio ordino seserų namų Poznanėje vyresniosios prašymą minėtai valdybai įkurti kontempliatyvų vienuolyną netoli nuo buvusios Auschwitzo (Osvencimo) koncentracijos stovyklos. Provincijolas be kita ko parašė: „manome, kad toje vietoje, kuri be Kristaus Kryžiaus dvelkia beviltiškumu, neabejotinai reikia vienuolyno ir nenuilstančios maldos bei atgailos".

1984 vasario 2 Valstybiniame Notarų biure pasirašytas notarinis aktas, kuris patvirtino, kad Poznanės seserys karmelitės teisiškai tapo „senojo teatro" pastato Žviroviske netoli Osvencimo savininkėmis 99 metų laikotarpiui.

1985 spalio 14 Briuselio laikraštis „Le Soir" pradeda tarptautinę spaudos kampaniją prieš vienuolyną Osvencime. Laikraštyje rašoma: „toje vietoje niekas negali nieko statyti (...) Osvencimas visų pirma turi likti paminklu žydų žudynių aukoms."

1986 kovo 13 Penki aukštus postus užimantys Europos rabinai pasipriešina Osvencimo karmelio statybai.

1986 balandžio 13 Popiežiaus Jono Pauliaus II vizitas Romos pagrindinėje sinagogoje.

1986 gegužės 13 Lenkijos Vyskupų Konferencijos komunikatas 213 informuoja, kad *„krikščionių-žydų dialogui pagyvėjus po Šv. Tėvo vizito Romos sinagogoje"* sukurta Pakomisijė Dialogui su Judaizmu. Jos nariais tapo ir žinomi Osvencimo vienuolyno ir kryžiaus priešininkai vysk. Henryk Muszynski (pirmininkas), kun. Stanislaw Musiał ir Vakarų Europos atstovai. Į katalikų delegaciją nebuvo išrinkta nei vieno žmogaus, atstovaujančio betarpiškai suinteresuotą pusę (pvz. Lenkijos karmelitų provincijolo ar seserų karmeličių vyresniosios).

1986 birželio 22 Laikraštis „Tygodnik Powszechny" pradeda Lenkijos spaudos kampaniją prieš Osvencimo vienuolyną. Straipsnio autorius teigia, kad seseru karmeličių buvimas toje vietoje įžeidžia žydų jausmus.

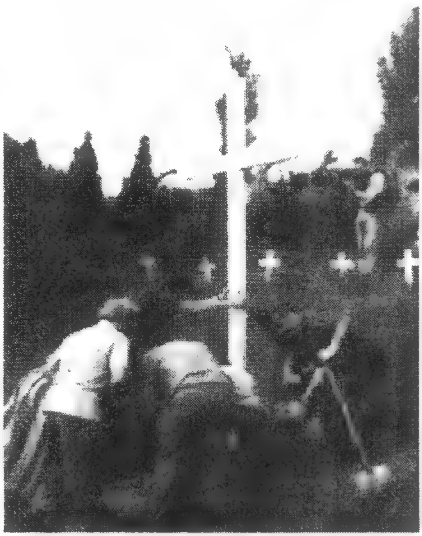
1986 liepos 22 Ženevoje vyko pirmasis Katalikų Bažnyčios atstovų susitikimas su žydų visuomeninių organizacijų atstovais Osvencimo klausimu. Susitikime suredaguota vadinamoji *„Osvencimo deklaracija"*. Joje rašoma, kad

Auschwitz (Osvencimo) ir Birkenau (Bžezinkos) stovyklos yra vietos, kuriose hitlerininkai „galutinai išsprendė žydų klausimą" ir *„sunaikino šešis milijonus žydų"*, kurie mirė *„apleisti ir apsupti pasaulio abejingumo"*. Būtent šis sakinys tapo pagrindu kaltinti lenkus abejingumu ar net pagalba žydų naikinimui II pasaulinio karo metais. Tai turėjo paskatinti Lenkijos visuomenę atpirkti savo „kaltes" žydams ir iškelti karmeličių vienuolyną iš Osvencimo. Ši deklaracija paruošė dirvos antrajam Ženevos susitikimui, 1987vasario 22 d., kuriame nutarta:

„Auschwitz ir Birkenau stovyklų teritorijose nebus pastovios katalikų kulto vietos. Kiekvienas galės ten susikaupti pagal savo įsitikinimus, savo religiją ir savo tikėjimą". Vienintelis Katalikų Bažnyčios delegacijos narys, nepasirašęs bendros deklaracijos vysk. Górny pareiškė, kad Ženevoje buvo primestas vienos pusės požiūris.

1988 sausio 18 Basųjų karmelitų provincijolas t. Dominik Wider išsiuntinėjo laišką visiems karmelitų ordino nariams Lenkijoje. Jame provincijolas rašė: „ilgą laiką tęsiasi įnirtingas žydų puolimas ir kardinolo Franciszek'o Macharski'o spaudimas mūsų seserims Osvencime, kad jos pačios sutiktų persikelti į kitą vietą. Argumentuojama artimo meile, raginant netrukdyti Bažnyčios dialogui su žydais, neduoti pagrindo atakoms prieš Šventąjį Tėvą ir Bažnyčią Lenkijoje. (...) Pareiškiau protestą kard. Macharski'ui, o taip pat Vakarų pusės atstovui kard. Lustiger'iui. Kreipiausi taipogi ir į tėvą [karmelitų ordino] generolą. Noriu pranešti, kad beveik visi Krokuvos vyskupai yra pasipiktinę dėl tokio seserims daromo spaudimo. Panašiai nusiteikusi Osvencimo ir jo apylinkių dvasininkija bei didelis skaičius tikinčiųjų. Visi jie mano, kad seserims yra daroma skriauda bei, kad seserys turi laikytis turi likti dabartiniame vienuolyne - savo nuosavybėje. "

1988 liepos 26 Žviroviske, priklausančiame seserų karmeličių vienuolynui, pastatytas kryžius. Kryžiaus pastatymo iniciatorius buvo

Stanislaw Górny, buvęs šv. Maksimiljono Kankinio (Kolbės) parapijos Osvencime klebonas. Jis pasakė, kad „buvę kaliniai prašė mūsų, kunigų, kad ta vieta, esanti už stovyklos, būtų pagerbta katalikų tikėjimo simboliu." Seserys karmelitės sutiko, kad kryžius būtų pastatytas."

1989 gegužės 17 Lenkijos vyrų vienuolių ordinų vyresnieji susirinkę į plenarinį posėdį Varšuvoje pasipriešino seserų karmeličių pašalinimui iš vienuolyno. Jų įsitikinimu vienuolynas „yra tinkamoje mūsų Tėvynės vietoje, nepažeidžia niekieno teisių ir niekam nedaro skriaudos."

1989 liepos 14 šeši JAV Žydų Studentų Sąjungos nariai, vadovaujami rabino Avi Weisso įsibrovė į karmeličių vienuolyno teritoriją. Jie atvažiavo su grupe korespondentų ir televizijos kamera. Vienas iš liudininkų taip aprašė šį įvykį: „Tuo metu jie (žydai) pradėjo bandyti išlaužti įėjimo duris. Kai tai nepavyko, (...) peršoko šonines tvoras tarp kiemo ir daržo, stengdamiesi patekti į vidų per grotuotus langus, grasino kumščiais, rėkavo."

1989 liepos 16 ir 22 nauji žydų grupių protestai kelioms valandoms paralyžuoja vienuolyno gyvenimą.

1989 rugpjūčio 26 Lenkijos Primas kardinolas Józef Glemp Čenstochovoje skaitė homiliją, kurioje gynė seseris karmelites. Kardinolas be kita ko pasakė: „Mylimieji žydai, nekalbėkite su mumis iš pozicijų tautos, lyg pakilusios visų kitų, ir nekelkite mums neįvykdomų sąlygų. Seserys karmelitės, gyvenančios šalia Osvencimo stovyklos, norėjo ir tebenori būti ženklu žmonių solidarumo, apimančio gyvus ir mirusiuosius. Jūsų jėga yra žiniasklaidos priemonės, kurios daugelyje kraštų yra jūsų valdomos. Tegul jos netarnauja antipolonizmo skleidimui. Neseniai septynių žydų grupė užpuolė vienuolyną Osvencime, tiesa nebuvo prieita iki seserų nužudymo ar vienuolyno sunaikinimo, nes jie buvo sulaikyti, bet nevadinkite užpuolikų didvyriais".

1989 rugsėjo 2 Primas kard. Glemp interviu „La Republika" gynė seseris karmelites. Taip pat jis išreiškė nuomonę, kad vadinamasis Ženevos susitarimas turi būti iš naujo persvarstytas, nes asmenys, kurie jį pasirašė buvo nekompetentingi.

1989 rugsėjo 3 Kardinolai Godfied Daneels, Albert Decourtray ir Jean Marie Lustiger (žymūs modernistai, dalyvavę Ženevos derybų delegacijoje) pareiškė, kad „kard. Glemp, kalbėdamas apie Ženevos susitarimo persvarstymą, galėjo išreikšti tik savo asmeninę nuomonę".

1989 rugsėjo 15 Kard. Glemp priima žydų atstovą Zigmunt'ą

Nysenbaum'ą. Lenkijos Primo sekretoriato komunikate pažymima: „pokalbio metu išryškėjo Osvencimo problemos optimalaus sprendimo projektas, kurį realizuos atsakinga grupė, užsiimsianti konkrečia informacijos, auklėjimo, susitikimų ir maldos centro Osvencime statybos realizacija."

1989 rugsėjo 20 Kard. Glemp parašė laišką Zigmunt'ui Sternberg'ui - Tarptautinės krikščionių ir Žydų Tarybos pirmininkui, kuriame užtikrino: „noriu laikytis 1987 m. Ženevos deklaracijos sąlygų ir dėl to noriai įsijungsiu į dialogą tarp krikščionių ir žydų." Sternbergas sekančią dieną pasakė „įsitikinau, kad Glemp'as pasiruošęs klausyti". Lenkijos primo požiūris į Ženevos deklaraciją kažkodėl staiga pasikeitė po pokalbio su Z. Nysenbaumu.

1990 kovo 22 II Vatikano susirinkimo deklaracijos *Nostra Aetate* 25-ųjų metinių proga Lenkijos episkopatas publikavo ganytojišką laišką, smerkiantį „lenkišką antisemitizmą"

1991 sausio 25 basųjų karmelitų ordino generolas tėvas Felipe Sainz de Baranda parašė laišką Osvencimo seserų namų vyresniajai. Helenai Hadziewicz, kuriame įsakė seserims persikelti į kitą vienuolyną.

1991 rugsėjo 29 Vizito JAV metu kard. Glemp susitiko su žydais. Prieš vizitą Spertus College of Judaica koledže Čikagoje kardinolas nusiėmė

Lenkijos Primo Glemp'o susitikimas su Zigmuntu Nysenbaumu

nuo krūtinės kryžių. Rabinas Byron L. Sherwin po susitikimo su Lenkijos Primu įvertino šį simbolinį gestą kaip pagarbos žydams ženklą, parodantį, kad Primas „nenorėjo niekuo įžeisti savo šeimininkų".

1993 balandžio 9 Didįjį Penktadienį Jonas Paulius II laišku paragino seseris karmelites Osvencime, persikelti „į kitą vietą tame pačiame Osvencime".

1993 gegužės 23 seserys karmelitės perėmė nuosavybėn iki tol nuomotą vienuolyno pastatą. Vėliau jos 30-čiai metų išnuomojo vienuolyno pastatą Karo Aukų Draugijai. Lenkijos respublikos valdžios organai nesėkmingai bandė perimti vienuolyno teritoriją savo nuosavybėn.

1993 birželio 30 Belsko-Žyvieco diecezijos ordinaras vysk. Tadeusz Rakoczy uždaro (desakralizuoja) vienuolyno koplyčią.

1993 liepos 6 Paskutinės seserys karmelitės kartu su vyresniąja apleido vienuolyną ir išvažiavo į Poznanės vienuolyną.

1994 rugsėjo 17 Rabino Weiss'o ir keliolikos JAV žydų grupės protestas Osvencime priešais Dievo Motinos - Lenkijos Karalienės parapinę bažnyčią, kurią žydai laiko senuoju stovyklos komendantūros pastatu. Manifestantai apklijavo bažnyčią Ženevos sutarties tekstais ir simboliškai uždarė šventovę - užblokavo įėjimą į bažnyčią. Po to žydai pasidavė į buvusio karmeličių vienuolyno pusę. Prie vienuolyno jie iškabino transparantą skelbiantį, kad tai yra „žydų kapinės, o ne vieta kryžiui"..

1994 gruodžio 22 Basųjų karmelitų provincijolas t. B. J. Wanat išsiuntė laišką vyskupui K. Nycz'ui, kuriame rašė: „nuoširdžiai nepasakėme apie svarbiausią dalyką - idėjinę šio reikalo pusę. Tai yra organizuota kova dėl Kristaus Kryžiaus. Dėl šios kovos seserys buvo priverstos palikti Senojo Teatro pastatą. Jos buvo įkalbinėjamos su savimi pasiimti Kryžių iš vietos, kur hitlerininkai įvykdė egzekuciją daugeliui lenkų. Jos negalėjo to padaryti, nes laikė tai tikėjimo išdavyste ir Kryžiaus atsižadėjimu mūsų tėvynainių kankinystės vietoje. (...) Negalėjau sutikti patenkinti dabartinės vyresniosios prašymo atsisakyti ordino nuosavybės teisių teritorijai, kurioje stovi Kryžius. (...) Toks sutikimas atiduoti teritoriją į neatsakingas rankas *implicite* reikštų sutikimą pašalinti Kryžių ir teritorijos atidavimą Bažnyčios priešams.

Tikintiesiems tai būtų tolygu Kristaus išdavystei ir tikėjimo išsižadėjimui (...). Taip pat esu įsitikinęs, kad ordino seserimis dėl jų paprastumo ir lengvatikystės yra manipuliuojama".

1994 gruodžio 29 Motina Marija Kądziołka kreipėsi į Ministrų Tarybos valdybos šefą su prašymu pradėti

procesą, siekiant, kad seserims būtų atlygintos kapitalinio remonto atlikto vad. Senojo Teatro pastatui 1984-93 m. išlaidos. Į prašymą nebuvo atsakyta.

1995 sausio 25 Pakartotinis rabino Weiss'o grupės protestas Osvencime, reikalaujant pašalinti kryžių ir uždaryti bažnyčią.

1996 kovas - balandis žydai pradeda ginčą dėl vad. „apsauginės zonos" aplink buvusias Osvencimo ir Bžezinkos stovyklas. Iš Lenkijos valdžios jie reikalauja sustabdyti parduotuvių ir paslaugų punktų statybą ir net likviduoti visus gyvenamuosius pastatus 0,5 km spinduliu aplink buvusias koncentracijos stovyklas.

1997 gruodžio 3 naktį iš buvusios koncentracijos stovyklos Bžezinkoje teritorijos pašalinti kryžiai, kurie stovėjo ten nuo 1983 metų. Jie buvo perkelti į Osvencimo šv. Juozapo Darbininko bažnyčią. Su tuo sutiko Belsko-Žyvieco diecezijos kurija bei Lenkijos kultūros ir meno ministerija.

1998 vasario 18 Lenkijos ministras kontaktams su žydų diaspora Krzystof Sliwinski interviu „La Croix" pasakė, kad „kryžius, prie kurio Jonas Paulius II aukojo Šv. Mišias Osvencime 1979 m. ir kuris dabartiniu metu stovi buvusio karmeličių vienuolyno teritorijoje, netoli koncentracijos stovyklos, neužilgo bus perkeltas".

1998 vasario 19 Ministras Sliwinski pranešė, kad sutikimą kryžiaus perkėlimui davė Apaštalų Sostas ir vyskupas ordinaras Tadeusz Rakoczy.

1998 balandžio 2 Lenkijos Premjero kanceliarijos šefas ministras Wieslaw Walendziak pareiškė „jei kryžius, kuris formaliai žiūrint stovi už stovyklos teritorijos, kliudo, tai neužilgo gali prasidėti diskusija ar Osvencimo miesto teritorijoje iš viso gali stovėti bažnyčios."

1998 balandžio 8 Visuomeninio Komiteto Kryžiui ginti nariai parašė laišką Lenkijos Primui, Belsko-Žyvieco diecezijos ordinarui vysk. Tadeusz Rakoczy bei premjerui Jerzy Buzek, reikalaudami iš jo garantijos, kad popiežiaus kryžius liks savo vietoje. Į laišką nebuvo atsakyta.

1998 balandžio 21 Laikraštyje „Gazeta Wyborcza" Dawid Warszawski rašė: „Europos žydų suvokimu, krikščionybė paruošė dirvą žydų Išnaikinimui. Tas kryžius Auschwitze mūsų akimis yra persekiotojų, o ne aukų ženklas. Jo pastatymas krikščioniškosios Europos aukų - žydų kapinėse mus įžeidžia." Panašiai pasisakė vyriausiasis Lenkijos rabinas Menachem Joskowicz: „žydai negali melstis, kai kas nors jiems trukdo. Kryžius trukdo mums tai daryti. Kai noriu melstis, priešais mane yra kryžius - melstis negaliu."

1998 gegužės 3 Premjeras Jerzy Buzek, kuris laiške aplinkinio Osvencimo regiono gyventojams parašė, kad „kryžių griovimas prieš religinių bendrijų valią buvo totalitarinių laikų bruožas". Premjeras taip pat parašė, kad vyskupas Rakoczy „kaipo Belsko-Žyvieco diecezijos šeimininkas ir asmuo, Bažnyčios vadovo pašauktas priimti sprendimus tikėjimo bei tikėjimo ženklų reikaluose, neturi baimintis, kad mano vadovaujama vyriausybė imsis veiksmų, kurie galėtų kokiu nors būdu galėtų įžeisti Kryžių". Protestą prieš bandymus pašalinti Kryžių pasirašė 130 parlamentarų.

1998 gegužės 3 Lenkijos Primas pareiškė, kad „Osvencime kryžius stovėjo ir stovės" bei, kad jis negali būti „derybų objektu, nes jis yra tarp tikinčių žmonių, kurie suvokė kryžių kaip išganymą."

1998 birželio 4 ir 12 Pasaulio Žydų Kongreso vicepirmininkas Kalman Sultanik pareikalavo, kad stovyklos būtų eksteritorinės ir nebūtų valdomos Lenkijos Respublikos. Anot jo, „stovyklos teritoriją turi valdyti tarptautinė komisija, pvz. su UNESCO organo įgaliojimais."

1998 birželio 14 grupė asmenų, tarp kurių buvo ir Kazimierz Switon nusprendė pradėti protesto bado akciją buvusio karmeličių vienuolyno teritorijoje. Šis protestas, trukęs 42 dienas buvo nutylėtas informacinių tarnybų.

1998 liepos 19 Visuomeninio Komiteto Kryžiui ginti piketas priešais Belsko-Žyvieco diecezijos kurijos pastatą Bielsko-Bialos mieste. Manifestacijos metu Kryžiaus gynėjų paklaustas ar Osvencimo kryžius gali būti pašalintas, vyskupas Rakoczy atsakė: „žinoma gali!". Spaudos konferencijoje dalyvavę Kryžiaus gynėjai paprašė Vyskupą paaiškinti, „kodėl Bžezinkoje kryžiai buvo nuimti nakties priedangoje?". „Su jumis nesikalbėsiu", atsakė Vyskupas. Vysk. Rakoczy kalbėjo ir apie tai, kad sprendimas dėl kryžiaus buvo priimtas „jau labai seniai, Ženevos derybų ir garsiųjų deklaracijų metu. Kryžiaus vietoje bus pastatytas paminklas su aiškiu kryžiaus elementu."

1998 liepos 21 pakviestas Kryžiaus gynėjų, tėvas Edward Wesolek, pirmasis lenkų kunigas, perėjęs į Šv. Pijaus X Kunigų Broliją, kartu su būriu Tradicijai ištikimų katalikų iš visos Lenkijos, nuvyko į Osvencimą. Maloniai priimtas, t. Wesołek vedė bendrą maldą ir pasakė trumpą pamokslą prie popiežiaus kryžiaus.

1998 liepos 25 prašant arkivysk. K. Majdanski'ui ir vysk. Z. Kraszewski'ui, po 42 dienų badavimas nutrauktas. Netoli popiežiaus kryžiaus Gliwice miesto tikinčiųjų grupė pastatė trijų metrų

aukščio kryžių ir 50 mažų kryžių, tuo pradėdami naujų kryžių statymo akciją Žviroviske. Piligrimų ganytojas tėvas Sieminski pasakė: „Norėjome parodyti, kad savo Tėvynėje esame šeimininkai ir ginsime savo orumą moraliai leistinu būdu".

1998 sausio 2 Žydų holokausto muziejaus Yad Vashem komunikate, sausio 3 dieną perduotame Reuterio agentūros, bet tuo metu necituotame Lenkijoje, aiškiai tvirtinama, kad „buvo susitarta, kad joks paminklas nebus pastatytas"

1998 rugpjūčio 6 [Izraelio] Kabineto sekretorius D. Naveh paprašė Lenkijos Respublikos ambasadoriaus W. Adamiecki'o imtis pastangų, siekiant kad Auschwitz-Birkenau naikinimo stovykloje būtų pašalinti kryžiai, kurie įžeidžia milijonų žydų žudynių vietą.

1998 rugpjūčio 12 Šeši JAV kongreso Atstovų rūmų deputatai išsiuntė laišką Lenkijos premjerui Jerzy Buzek, ragindami pašalinti kryžius ir bažnyčią iš Osvencimo-Bžezinkos stovyklos teritorijos. Be kita ko, šis laiškas buvo radikalaus Niujorko rabino Avi Weiss'o tarpininkavimo rezultatas.

1998 rugpjūčio 15 Osvencime Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo šventės dieną Šv. Pijaus X Brolijos kunigai aukojo tradicines Šv. Mišias ir pastatė savo kryžių Žviroviske. Po Mišių tėvas Karl Stehlin pašventino visus naujai pastatytus kryžius.

1998 rugpjūčio 17 „Gazeta Wyborcza" straipsnis „Prie kryžiaus gynėjų prisijungė lefebristai, popiežiaus priešininkai".

1998 rugpjūčio 18 keliasdešimt Izraelio rabinų kreipėsi į Šv. Tėvą, ragindami kad jis, pasinaudodamas savo autoritetu, pasistengtų išspręsti konfliktą Osvencime. Lenkijos vyriausiasis rabinas Pinchas Menachem Joskowicz tvirtina, kad buvusios stovyklos teritorija turi būti eksteritorinė - nepavaldi Lenkijai.

1998 rugpjūčio 19 Osvencimo rajono valdyba paskelbė nutraukianti sutartį Osvencimo Žvirovisko teritorijos nuomos sutartį su Karo Aukų Draugija, nuo 1993 m. nuomojusią šią valstybės iždui priklausančią teritoriją.

1998 rugpjūčio 22 Amerikos organizacija „Shalom International", vienijanti virš 500 žydų organizacijų iš 16 šalių, paragino pradėti tarptautinį Lenkijos boikotą.

1998 rugpjūčio 23 Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos vadovas Rytų Europoje tėvas Karl Stehlin davė interviu laikraščiui „Tygodnik Siedlecki". Paklaustas, dėl ko Šv. Pijaus X Brolija nusprendė pastatyti savo kryžių Osvencime, jis atsakė: „Kryžiaus pastatymas reiškia paramą gynybai mūsų religijos simbolio, šio popiežiaus pastatyto

kryžiaus. Tai yra išreiškimas mūsų valios ginti katalikų tikėjimą, kuriam, mūsų nuomone, iškyla grėsmė kai pašalinami labai svarbūs ženklai..."

1998 rugpjūčio 25-26 Čenstochovoje susirinko Lenkijos Episkopato nuolatinė taryba, kuri savo pareiškime neigiamai įvertino kryžių statymo akciją Osvencime, motyvuodama tuo, kad ši akcija negavo vietos vyskupo sutikimo. Argumentuota ir tuo, kad „Primas, miesto vyskupas ir kiti vyskupai kvietė dialogui ir kitų žmonių įsitikinimų gerbimui". Pareiškime tvirtinama, kad savavališkas kryžių statymas „turi provokacijos požymių". Nuolatinė taryba kreipėsi ir į žydus, „vardan Abraomo, Jokūbo ir Izaoko Dievo, kuris mums krikščionims yra taipogi Jėzaus Kristaus Dievas", prašydama juos tęsti dialogą, „kad Dievo vardas galėtų būti mūsų kartu garbinamas"

1998 rugpjūčio 26 „Iš lenkų negalima atimti teisės įamžinti jų kankinių atminimą būdu, atitinkančiu jų tikėjimą bei tradiciją" - parašė premjero kanceliarijos šefas Wieslaw Walendziak laiške šešiems Amerikos kongresmenams, parašiusiems laišką premjerui rugpjūčio 12. Laiške jis priminė, kad stovykla Auschwitz-1, prie kurios stovi kryžius, buvo skirta daugiausia lenkams. Walendziak taip pat pabrėžė, kad Žviroviske, vietovėje esančioje už stovyklos ribų hitlerininkai 1941 m. sušaudė 152 lenkus. Gindamas buvusioje Bžezinkos stovykloje esančią bažnyčią, kurią žydai reikalavo uždaryti, pareigūnas pažymėjo, kad žydai neturėjo pretenzijų nei statant bažnyčią, nei ją konsekruojant 1985 m. „Parapinės bažnyčios, [aptarnaujančios] beveik 5 tūkst. Bžezinkos gyventojų, uždarymas būtų nepriimtinas ne tik lenkams, bet ir viso pasaulio katalikams, nepriklausomai nuo jų tautybės" - pareiškė ministras. Walendziak priminė, kad J. Buzek'o vyriausybė iš buvusios stovyklos teritorijos jau pašalino kryžius.

1998 rugpjūčio 28 Lenkijos vyskupų komunikatą teigiamai įvertino Tarptautinė krikščionių ir žydų taryba, Pasaulinis žydų kongresas, Izraelio parlamento vicepirmininkas bei Jeruzalės Tautos atminties institutas Yad Vashem. Daugumoje pasisakymų reiškiama viltis, kad iš Žvirovisko bus pašalinti privatūs kryžiai, „kurie atrodo kaip provokacija", anot Izraelio parlamento vicepirmininko Szewah Weiss. Yad Vashem direktorius Awner Shalew reikalavo ir popiežiaus kryžiaus pašalinimo. Gi Lenkijos vyriausiasis rabinas Menachem Pinchas Joskowicz, komentuodamas Lenkijos Episkopato poziciją pasakė, kad ji jo „netenkina".

1998 rugpjūčio 28 Lenkijos prezidentas A. Kwasniewski pareiškė nuomonę, kad konfliktas dėl

Osvencimo kryžių gadina gerą Lenkijos įvaizdį pasaulyje. ,,Turiu vilties, kad per įtikinėjimą ir naudojant administracinius veiksmus, kurių ėmėsi vyriausybė, mums pavyks šį reikalą sutvarkyti." Prezidentas teigiamai įvertino Episkopato pareiškimą.

1998 rugpjūčio 29 Kard. Glemp motyvuoja galimą kryžių pašalinimą iš Osvencimo tuo, kad jie nebuvo galiojančiai pašventinti. Dienraščio ,,Życie" publikuotame jo pasisakyme teigiama ,,...juk niekas tų kryžių nepašventino". Ten pat Primas pabrėžė, kad galiojančiai pašventintus kryžius Bažnyčia visada gins. Taip Primas išreiškė savo požiūrį į iškilmingą visų naujų kryžių pašventinimą, kunigo K. Stehlin atliktą rugpjūčio 15-tąją.

1998 rugpjūčio 30 Tėvas Karl Stehlin po popiežiaus kryžiumi Žviroviske Osvencime aukojo tradicines Šv. Mišias II pasaulinio karo aukų intencija. Šv. Mišiose dalyvavo apie 300 tikinčiųjų. Po Mišių t. Stehlin pašventino visus naujai pastatytus kryžius.

T. Stehlin pamoksle Mišių metu paneigė Šv. Pijaus X Kunigų Brolijai metamus kaltinimus neištikimybe popiežiui: ,,Nepaisant visko ką rašo spauda, Šv. Pijaus X Brolija nieko kito nenori ir nedaro, tik perduoda tikintiesiems tą Romos Katalikų Bažnyčios lobį - tikėjimą. Tokia yra mūsų pareiga, tokia yra

Šv. Mišių Osvencime pradžia 1998 rugpjūčio 30 d.

kiekvieno vyskupo, kiekvieno kunigo ir kiekvieno tikinčiojo pareiga. Brangūs tikintieji, jūs taip pat žinote, kad Katalikų Bažnyčia išgyvena tik per kunigus, per vyskupus, per popiežių, dėl to mūsų Brolijoje, nepaisant visko kas apie mus kalbama, mes kasdieną karštai meldžiamės už Šventąjį Tėvą. Mes pripažįstame jį! Neklausykite tų, kurie kalba apie mus: tai schizmatikai. Schizmatikai yra tie, kurie nepripažįsta Šventojo Tėvo. Mes jį pripažįstame. Meldžiamės už jį. Esame laimingi kai jis gina Tikėjimo visumą. Tokia yra Šventojo Tėvo užduotis. Popiežius yra aukščiausias katalikų Tikėjimo gynėjas; Tikėjimo, kurį perėmė iš praėjusių kartų ir turi perduoti ateinančioms."

1998 rugpjūčio 30 Valstybinė Lenkijos televizija ir komercinės stotys informuoja apie tradicines Šv. Mišias Osvencime.

1998 rugpjūčio 31 Lenkijos spauda informuoja apie vakarykštes tradicines Mišias Osvencime. Jacek'o Zakowski'o straipsnyje „Gazeta Wyborcza" puslapiuose rašoma: „Osvencimo akcija" yra nukreipta „iš esmės ne tiek prieš žydus, kiek prieš supasaulėjusią visuomenę ir Vatikano II susirinkimo dvasioje besimodernizuojančią Bažnyčią".

1998 rugpjūčio 31 arkivysk. J. Życiński, komentuodamas t. Stehlin'o pamokslą Šv. Mišių Osvencime metu išsireiškė, kad „kun. Stehlin pasirinko vėlyvojo marksizmo kelią."

1998 rugsėjo 1 vysk. T. Pieronek, bažnytinės konkordato komisijos pirmininkas, apibrėžė Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos poziciją kaip „tipiškai sektantišką". Jis išsireiškė, kad ne tik „lefebristai", bet taip pat ir kiti rinksis Živiroviske, kad kaip „hienos susižertų savo". Vyskupas H. Muszynski pavadino t. Stehlin'o pamokslą „gryniausia demagogijos forma". „Argumentuodamas" šį vertinimą, Vyskupas nurodė t. Stehlin'o tautybę „vokietis kunigas imasi veiksmų, kurie - nepriklausomai nuo deklaracijų - aiškiai įžeidžia Bažnyčią ir tautą." (Pažymėtina, kad t. Stehlin pamokslą sakė lenkų kalba, kurią pats išmoko dirbdamas šalyje. Pamoksle kunigas pasisakė už lenkų tautos teisę būti savo žemės šeimininke, ginti savo tradicijas bei katalikų tikėjimą.)

1998 rugsėjo 2 Lenkijos užsienio reikalų viceministras R. Sikorski per spaudos konferenciją Lenkijos ambasadoje Tel Avive pasakė, kad kryžiai Osvencime „yra statomi ekstremistų, kurie buvo pasmerkti tiek valstybinės tiek Bažnytinės valdžios. Visa afera yra provokuojama lefebristų."

1998 rugsėjo 6 savaitraštis „Wprost" straipsnyje pavadintame „Antibažnyčia" rašo apie „schizmatikus iš Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos". Laikraščio nuomone, ‚šimtams tūkstančių", o gal net ir

„milijonams tikinčiųjų" „yra artimesnis schizmatikas Marcel Lefebvre nei popiežius Jonas Paulius II".

1998 rugsėjo 13 tėvas Stehlin interviu laikraščiui „Tygodnik Siedlecki" pasakė, kad „nebūtų Osvencimo kryžių problemos, jei Bažnyčia laikytųsi amžių Tradicijos." Kalbėdamas apie kryžius, kunigas priminė ginčą dėl Osvencimo karmeličių vienuolyno: „juk tada, spaudžiant žydų grupuotėms, buvo pašalintos ne tik seserys karmelitės, bet ir Švenčiausiasis Sakramentas."

1998 rugsėjo 14 Osvencime vėl pastatyti nauji kryžiai. Vieną iš jų pastatė kunigas prelatas Ryszard Król iš Kępice prie Slupsko. Po popiežiaus kryžiumi kun. Tadeusz Dzięgel-Wołynowicz aukojo Šv. Mišias. Pamoksle kunigas pasakė „hierarchinė Bažnyčia stipriai nutolo nuo Evangelijos". Kalbėdamas apie kryžių gynybą, kun. Dzięgel-Wołynowicz prisiminė Šv. Pijaus X Brolijos kunigo t. E. Wesołek'o posakį pamoksle per šv. Mišias Osvencime, sakydamas „tai yra Westerplatte, neturime kur trauktis."

1998 rugsėjo 27 kun. prelatas Ryszard Król iš Kępice prie Slupsko, kuris rugsėjo 14 pastatė kryžių Žviroviske, buvo už tai Košalino - Kolobžego vyskupo ordinaro Mariano Gołębiewskio nubaustas metinėmis atostogomis.

1998 gruodžio 2 Lenkijos premjeras J. Buzek užtikrino pagrindinių pasaulio žydų organizacijų atstovus, kad visi nauji kryžiai Osvencime bus pašalinti. Laiškas šiuo klausimu buvo perduotas Vašingtone vykstančiai konferencijai, skirtai holokausto aukų turto grąžinimui. Informacinė agentūra „Katolicka Agencja Informacyjna" perdavė laiško tekstą. Štai jo fragmentai: „Visi nauji kryžiai Žviroviske bus pašalinti. Lenkijos vyriausybė yra nusistačiusi tai padaryti kuo greičiau. Visgi negalime laužyti Lenkijos teisės. Jeigu nepriklausomi teismai, kurių sprendimus - nepriklausomai nuo mūsų nuomonių - turime gerbti, dels priimti galutinį sprendimą, būsime priversti ieškoti kitų teisinių išeičių. (...) Mano vyriausybė traktuoja lenkų-žydų dialogą kaip prioritetinį dalyką. (...) Trijų dienų bėgyje buvome trijų naujų sinagogų grąžinimo ir atidarymo liudininkais. Finansuojame žydų kultūros centrą ir švietimo programas, susijusias su mokymu apie holokaustą. (...)"

O Osvencimo kryžiai, nepaisant „religinės tolerancijos" šalininkų spaudimo vis dar tebestovi. Tegul Kryžius - „kvailystė pagonims ir papiktinimas žydams" - toliau šviečia pasauliui...

(Pagal „Zawsze Wierni")

Kun. Matthias Gaudron

SEPTYNI MALONĖS ŠALTINIAI
6 DALIS: IŠPAŽINTIS

Atgailos Sakramentas posusirinkiminės Bažnyčios praktikoje vis labiau slenka į antrą planą. Išpažintis suprantama kaip našta, įrankis, pasunkinantis žmonių gyvenimą, tuo tarpu iš tikrųjų yra visiškai priešingai. Kristus įsteigė šį sakramentą savo Prisikėlimo dieną. Šventasis Jonas rašo: „Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!"... Tai pasakęs jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąją Dvasią! Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite,- sulaikytos" (Jn 20, 19-23). Taigi, Išpažintis yra velykinė Išganytojo dovana, kuri turėtų mums suteikti vidinę ramybę. Iš tiesų, juk tik nuodėmės atima iš mūsų tikrąją ramybę. Žmogus, užsikrovęs ant savo pečių kaltės naštą, nebesugyvena nei su Dievu, nei su pačiu savimi . Nukrypęs nuo savo amžinojo tikslo, jis yra draskomas vidinių prieštaravimų. Jis negali būti iš tiesų laimingas, nes jį graužia sąžinė. Visi malonumai, vedantys jį prie nuodėmės, vis tiek negali grąžinti jam prarastos vidinės ramybės.

Galbūt daugybė psichinių ligų kyla iš slaptų nuodėmių, kurios metų metais graužė sielą ir pamažu ją išsekino. Dažnai tie, kurie nenorėjo atlikti išpažinties kunigui, išpažįsta savo prasikaltimus kokiam nors psichologui, taigi, visiškai natūralu yra jau tai, kad mes norime išsakyti visa, kas spaudžia mūsų širdį. Kas neišsako savo rūpesčių ir problemų, o visada tamposi jas su savimi, lengvai gali tapti nusivylusiu ir nelaimingu. Taigi, žmonės šiandien skuba pas psichologą - panašiai, kaip anksčiau prie klausyklos. Psichologai irgi dažnai atvirai sako, kad jie atlieka nuodėmklausio pareigas - kasdien daugybė žmonių

jų pagalba nori palengvinti savo sąžines. Tačiau vis tik lieka vienas skirtumas: tik kunigas gali tarti išlaisvinančiuosius žodžius: „*Ego te absolvo...* - Išrišu tavo nuodėmes!" Psichologas gali šiek tiek paguosti, galbūt pagydyti sielos kančias, netgi suteikti didžiulę pagalbą psichinių ligų atveju, tačiau nuodėmes atleisti - ne, to jis negali! Tik kunigas pajėgia nuimti naštą žmogui, besijaučiančiam prislėgtu sunkios kaltės. Kaip nuostabu - jei kas pridaręs net ir sunkiausių nuodėmių bei šlykščiausių nusikaltimų, už kuriuos nusipelnė būti amžinai įmestas į giliausią pragaro bedugnę, jam tereikia tik atgailaujant išpažinti savo nuodėmes kunigui, kuris yra Kristaus tarpininkas, ir akimirksniu jam viskas bus atleista. Nusidėjėlis gali atsitiesti su džiugia mintimi, kad dabar vėl viskas gerai. Taip paprastai Dievas yra mums tai sutvarkęs ir iš tiesų blogio paslaptis yra ta, kad velnias siekia tolinti žmones nuo išpažinties.

Dabar norėtume toliau panagrinėti Atgailos Sakramentą ir penkias sąlygas, būtinas gerai ir galiojančiai išpažinčiai atlikti. Šios sąlygos yra: sąžinės patikrinimas, gailestis, geras pasiryžimas, nuoširdi išpažintis ir paskirtos atgailos išpildymas.

SĄŽINĖS PATIKRINIMAS

Kad suvoktume savo tikrąją padėtį Dievo atžvilgiu, pirmiausia turime save patikrinti. Juk kiekvienas pagerėjimas prasideda nuo savęs pažinimo. Galima ištirti savo sąžinę, remiantis Dešimčia Įsakymų arba specialiu sąžinės patikrinimu iš maldaknygės. Pirmiausia privalu surasti savo sunkiąsiais nuodėmes, nes išpažintyje niekuomet negalima jų nutylėti. Nuodėmė yra sunki tuomet, kai kalbama apie svarbų dalyką, kai apie poelgio nuodėmingumą buvo žinoma ir kai buvo nusidėta laisva valia. Todėl, pavyzdžiui poros markių vagystė, melas dėl sutrikimo, norint išvengti nemalonios padėties ar mažytis

ginčas nėra sunkios nuodėmės, nes šie dalykai nėra svarbūs. Taip pat būtina žinoti, kad nusidedant pažeidžiama Dievo valia. Kas, turėdamas švarią sąžinę, padaro nuodėmingą poelgį, tačiau nežino, kad tai yra nuodėmė, nenusideda. Sunkios nuodėmės nebus ir tada, kai valia, (pvz. dėl baimės ar proto užtemimo) yra taip suvaržyta, kad nebegali laisvai veikti,- tai tam tikromis aplinkybėmis gali atsitikti savižudybės metu. Neretai pasitaikančios sunkios nuodėmės yra: bepriežastinis sekmadienio Mišių apleidimas, sunkus kito žmogaus apšmeižimas, laisvai prisileidžiamos nepadorios mintys, žodžiai ar veiksmai, didelę vertę turinčių daiktų pagrobimas ir t.t. Kas nėra tikras, ar nuodėmė yra sunki, ar lengva, turi ramiai paklausti nuodėmklausio.

Sunkių nuodėmių atveju būtina apgalvoti, kiek kartų jos buvo padarytos po paskutinės išpažinties, kadangi tai privaloma pasakyti išpažinties metu. Taip pat privalu patikrinti galimą sunkinančių aplinkybių buvimą. Šiuo atžvilgiu vagystė iš neturtėlio blogesnė, nei iš turtuolio; skyrybos blogiau nei nevedusiųjų paleistuvavimas ir t.t. Jei sąžinės patikrinimas atliktas kruopščiai ir tiksliai, tai nereikėtų pernelyg baimintis, - nors apgalvotai nepasakyta sunki nuodėmė daro išpažintį negaliojančia, tačiau jei žmogus nepaisant tvarkingo sąžinės patikrinimo, užmiršo sunkią nuodėmę, jo išpažintis yra galiojanti. Jis tik privalo užmirštąją nuodėmę pridurti prie sekančios išpažinties, iškart, kai vėl jos eina. Beje, yra gerai kiekvieną vakarą atlikti mažą praėjusios dienos sąžinės ištyrimą. Kas jį atlieka, turės nedaug rūpesčių dėl patikrinimo prieš išpažintį.

GAILESTIS

Antroji Atgailos Sakramento sudėtinė dalis yra gailestis. Niekas negali tikėtis, kad gaus savo nuodėmių atleidimą, jei neparodys gailesčio. Pačiam Dievui būtų neįmanoma ištrinti nuodėmes kam nors, kas dėl jų nesigaili, nes toksai juk laikosi įsikibęs savo nuodėmių ir tuo pačiu savo nusigręžimo nuo Dievo. Šis gailestis turi būti antgamtinis, t.y. gailestis dėl nukrypimo nuo Dievo valios. Vien natūralaus gailesčio, kokį jaučia pavyzdžiui girtuoklis, sugriovęs savo gyvenimą arba nusikaltėlis, kurį sugavo, nepakanka. Juk jie gailisi tik savęs pačių; tai ką įvykdė, jie darys vėl, iškart po to, kai pasibaigs

atpildo už jų darbus laikas. Tikras gailestis glūdi bjaurėjimęsi nuodėmėmis ir nusisukime nuo jų. Tai yra skausmas dėl padarytų nuodėmingų poelgių. Be to, šis skausmas nebūtinai turi būti juntamas - pakanka valingo nusigręžimo nuo nuodėmių - tačiau, reikia stengtis pajusti gilų skausmą ir melsti Dievą, kad Jis mus apdovanotų tokiu skausmu, kad jo dėka mums būtų lengviau išvengti nuodėmių ateityje. Juntamą skausmą išgyvenę, pvz.: Šv. Marija Magdalena ir Šv. Petras. Marija Magdalena savo gailesčio ašaromis plovė Išganytojo kojas, o po to šluostė jas savo plaukais. Apie Šv. Petrą skaitome, kad giedant gaidžiui jis buvęs taip sukrėstas savo išsižadėjimo, jog verkęs iš kartėlio. Todėl jie abu vėliau būtų susitaikę su bet kokiu kitu blogiu, nei dar kartą į tas pačias nuodėmes atkritę.

Gailestis skirstomas į tobulą ir netobulą. Netobulo gailesčio priežastis yra baimė teisingos bausmės, kuri nusipelnyta už nuodėmes. Jis kyla, kai žmogaus neapleidžia mintis, jog negavęs nuodėmių atleidimo, bus Dievo teisėtai nubaustas pragaro arba, mažų mažiausiai, ilgo buvimo skaistykloje bausme. Taip gailėjosi Ninevijos gyventojai, kurie, pranašui Jonai pagrasinus, kad Dievas po 40 dienų sunaikins jų miestą, atgailavo, barstydamiesi galvas pelenais. Šis netobulas gailestis yra iš tiesų antgamtinis ir pakankamas išpažinčiai atlikti.

Tobulas gailestis, priešingai nei netobulas, kyla iš meilės Dievui. Nuodėmės apgailimos ne tik dėl bausmės, kurią jos užtraukė, bet labiausiai dėl to, kad dėl jų buvo įžeistas Dievas. Šis gailestis kyla, kai mąstome apie Dievo geradarybes. Dievas visuomet pasirodo mums kaip maloningas Tėvas, jis yra suteikęs mums neapsakomą gausybę gamtinių ir antgamtinių gėrybių, tačiau mes visada elgiamės taip, lyg visos tos gėrybės būtų niekai ir atmetame Jo meilę. Kad pažadintume savyje gailestį iš meilės, ypač tinka Kristaus kančių apmąstymas, nes mūsų širdis tikrai turėtų būti akmeninė, jei visa tai, ką Išganytojas privalėjo iškentėti už mūsų nuodėmes, paliktų mus abejingais. Tobulas gailestis pranašesnis už netobulą tuo, kad tobulasis nusidėjėliui iškart sugrąžina malonę - dar prieš išpažintį - sunkios nuodėmės būklė ir meilė Dievui sieloje yra nesuderinami. Nepaisant to, nuodėmės, aišku, dar turi būti išpažintos. Visu pirma, kad galėtume priimti Šv. Komuniją, nepakanka

vien sužadinti meilės gailestį už savo sunkias nuodėmes. Kas jaučiasi tokias nuodėmes padaręs, pirmiau privalo eiti išpažinties - tik po jos galima atsiklaupti prie Dievo stalo. Galiausiai, tobulas gailestis sukelia dar ir norą išpažinti savo nuodėmes, nes kas myli Dievą, tas norėtų padaryti viską, ką Dievas paliepė nuodėmių atleidimui gauti. Tačiau meilės gailestis sužadintinas kuo dažniau - pirmiausia tuomet, kai padaroma sunki nuodėmė, kad kuo įmanomai greičiau vėl pasiektume malonę vėl būti Dievo vaiku.; bei mirties pavojuje, kai galbūt nebėra jokios galimybės atlikti išpažintį.

PASIRYŽIMAS

Su gailesčiu visuomet yra susijęs geras pasiryžimas, nes niekas iš tiesų nesigaili, jei ketina toliau daryti nuodėmes, kaip iki tol. Nors žinome, kad esame silpni ir po išpažinties praėjus kuriam laikui turbūt vėl nusidėsime, tačiau vis tik privalome nors truputėlį pasirūpinti, jog būtume geresniais. Todėl nėra tikro pasiryžimo jei nenorima išvengti sekančios progos sunkiai nuodėmei įvykdyti. Taip elgiasi, pvz. daktaras, dirbantis abortų klinikoje ar žmogus, kuris verčiasi tuo, kas neišvengiamai susieta su sunkiomis nuodėmėmis. Tokiam žmogui kunigas negali duoti išrišimo, jei jis nenutaria tuojau pat nutraukti darbo tokioje darbovietėje. Tas pats pasakytina apie porą, kuri, be jokios galiojančios santuokos, gyvena drauge. Joks kunigas negali duoti jiems išrišimo, jei jie nenori išsiskirti. Net jei kunigas duotų išrišimą, jis būtų negaliojantis, nes nuodėmės negali būti atleistos tiems, kurie nenori pakeisti savo nuodėmingo gyvenimo.

Kalbant apie pasiryžimo būtinybę, patartina per kiekvieną išpažintį nuspręsti padaryti kažką konkretaus, pvz.: nukreipti visas pastangas į tikslingą kovą su savo pagrindine silpnybe.

IŠPAŽINIMAS

Galiausiai klausykloje savo nuodėmes privalu išpažinti nuoširdžiai. Nereikėtų nei teisintis, nei padidinti nuodėmių dėl dirbtinio nusižeminimo, o atskleisti nuodėmklausiui tokią sielos padėtį, kokia ji buvo nustatyta po sąžinės patikrinimo. Sunkias nuodėmes išpažįstant, pateikiamas jų skaičius bei sunkinančios aplinkybės. Nebūtina, tačiau labai patartina išpažinti ir visas lengvąsias nuodėmes. Niekada nemanykime,

kad lengvosios nuodėmės - kažkokios smulkmenos, nes ir jos įžeidžia Dievą bei ardo mūsų draugystę su juo, o tai yra didelis blogis. Klausykloje reikia šnekėti tyliai, tačiau pakankamai aiškiai, kad kunigas galėtų viską suprasti. Kas sąmoningai kalba taip neaiškiai, jog kunigas jo nesupranta, lygiai taip pat nusideda, kaip tas, kuris nutyli nuodėmę. Bet koks klaidingas gėdinimasis čia nedera. Kas padarė nuodėmę, tam turi užtekti drąsos ją išpažinti, visa kita yra bailumas ir išdidumas. Be to, nutylėti sunkią nuodėmę per išpažintį yra didžiausia kvailystė, kurią galima padaryti, nes išpažintis tuomet negaliojanti ir sąžinę užgula dar viena sunki nuodėmė. Šiuo atveju iš tiesų būtų geriau, jei žmogus iš viso nebūtų ėjęs išpažinties.

Prisiminkime apie tai, kad nuodėmklausys yra prisaikdintas kuo griežčiausiai tylai. Apie nuodėmę, kurią sužinojo tik iš išpažinties, jis negali prabilti jokiomis aplinkybėmis. Išpažinties paslaptis iš tiesų yra pati griežčiausia iš visų pasaulyje esančių paslapčių, ir kunigas privalo verčiau mirti ar į kalėjimą sėsti, nei išpažinties antspaudą sulaužyti. Dėl šios paslapties sutiko žūti šv. Jonas Nepomukas ir kiti šventi kunigai. Išdavęs išpažinties paslaptį, kunigas ne tik sunkiai nusidėtų, bet dar ir būtų automatiškai ekskomunikuojamas - tai yra, nubaustas bausme, kurią atleisti jam galėtų tik Popiežius.

Tegul niekas nemano, kad nuodėmklausys jį niekins už jo nuodėmes. Kunigas žino žmonių silpnybes - iš savo paties bei daugybės kitų penitentų. Tas, kuris išpažįsta galbūt ypač nemalonią nuodėmę, yra ypatingai gerbtinas, kadangi jam užteko nusižeminimo atlikti šią išpažintį. Jei iš viso kas nors gali būti niekintinas, tai tik žmogus, kuris yra per bailus, kad nuoširdžiai ir atvirai išpažintų savo nuodėmes. Aišku tai , kad išpažintis atliekama kunigui - paprastam žmogui, glūdi neabejotinas pažeminimas, tačiau būtent jis jau yra pirmoji dalis atgailos, kurią privalome atlikti už savo nuodėmes. Taip pagydoma puikybė žmogaus, kuris nusidėdamas sukilo prieš Dievą. Kas visada išpažįsta savo nuodėmes atvirai, niekad nebus visiškai užkietėjęs savo puikybėje.

IŠRIŠIMAS IR ATGAILA

Po to, kai nuodėmės išpažintos, kunigas atliekančiajam išpažintį taria pamokymų ir

paguodos žodžių bei prieš suteikdamas jam išrišimą, paskiria atgailą. Ši atgaila yra būtina, kadangi išpažintis panaikina visą nusidėjėlio kaltę, tačiau ne visą bausmę. Dievas čia su mumis elgiasi kaip tėvas su savo vaiku, kuris nusikalto ir dabar prašo atleidimo. Jei tėvas iš visos širdies, noriai atleidžia savo vaikui, vis tiek dažnai jis paskirs jam bausmę.

Taigi, išpažintis visiškai atstato sugriautą ar pažeistą draugystės saitą tarp Dievo ir mūsų, tačiau tam, kad pripažintume, kokios sunkios yra nuodėmės Dievo akyse bei tam, kad nelaikytume jų kažkokia smulkmena, būtina, kad mes už savo išpažintas nuodėmes dar ir darytume atgailą . Privalome atgailauti už neteisybę, kuria įžeidėme Dievo Didybę. Taigi, nors už išpažintą nuodėmę į pragarą nebepateksime, tačiau skaistyklą turbūt turėsime patirti. Atgaila, kurią paskiria nuodėmklausys, dėl tos priežasties, kad ji yra Sakramento dalis, turi ypač didelę bausmių pašalinimo jėgą. Bent dalis laikinųjų bausmių, kurias už atgailą turime atlikti šioje žemėje arba skaistykloje, bus mums panaikintos atgailos dėka. Todėl atgaila atliktina iškart po išpažinties ir gerai, kai prie jos savanoriškai pridurìami keli atgailos darbai, nes lengviau atgailauti už savo nuodėmes čia žemėje, nei skaistykloje. Čia atgaila visad yra užpelnyta, bet ten nepadarytą žemėje atgailą reikės atlikti su milžiniškomis kančiomis.

Paskyręs atgailą, kunigas suteikia penitentui absoliuciją arba išrišimą. Jo svarbiausi žodžiai: *„Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti* - Aš išrišu tave nuo tavo nuodėmių vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios". Juos tardamas, kunigas yra tikras Kristaus vietininkas, nes nuodėmių atleidimas yra tikrai dieviškas darbas. ,,Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!" (Mk 2, 7).

Išrišimas nuima nuo sielos visą jos kaltę už nuodėmes, Kristaus Kraujo galia, tyrai nuplauna nuo sielos visas dėmes. Jis pašalina visas amžinąsias pragaro bausmes už nuodėmes bei, kaip jau minėta, drauge su atgaila bent dalį laikinųjų bausmių. Kas buvo praradęs malonę, vėl taps Dievo vaiku, o kas teturėjęs išpažinti vien tiktai lengvąsias nuodėmes, tam Dievo Malonės bus padauginta. Be to, išpažintis suteikia ypatingą pagalbą ir jėgą ateityje sėkmingai išvengti išpažintųjų nuodėmių.

DAŽNA IŠPAŽINTIS

Nors Bažnyčia savo vaikams griežtai prisako kartą per metus išpažinti savo sunkiąsias nuodėmes, bet Ji neabejotinai pageidauja dažnesnių išpažinčių. Tai galioja taip pat ir tiems, kurie nėra padarę jokios mirtinos nuodėmės. Išpažintis yra viena iš svarbiausių dvasinės pažangos priemonių - juk ji palaiko mūsų budrumą kovoje su nuodėme, teikia jėgų išvengti nuodėmės, išsaugo didžiulę ramybę sieloje ir didina pašvenčiamąją malonę. Išpažintis kas mėnesį yra geriausias vidurkis. Taip pat labai patartina turėti vieną pastovų nuodėmklausį, kuriam ne tik reguliariai išpažįstamos nuodėmes, bet ir jo patarimo klausiama visais dvasinio gyvenimo klausimais. Jei toks dvasinis tėvas yra išmintingas žmogus, pats siekiantis tobulumo, tuomet jis yra neįkainojama pagalba dvasinėje pažangoje. Beveik visi šventieji yra turėję tokį dvasinį vadovą. Turėtų būti savaime suprantama, kad tokiu nuolatiniu nuodėmklausiu gali būti tik Tradicijos kunigas, o ne toks, kuris pats yra modernių reformų suklaidintas, kaip sako Kristus: „jeigu aklas aklą ves, abu į duobę įkris" (Mt 15, 14). Tik blogiausiu atveju, kai atsiduriama mirties pavojuje ar ilgą laiką gyventa sunkioje nuodėmėje, galima atlikti išpažintį kitam kunigui. Šiuo atveju privalu atsižvelgti, kad nebūtų einama pas bet kurį, o tik pas kunigą, apie kurį galima manyti, kad jis dar tebeturįs teisingą intenciją. Beje, visuotinė posusirinkiminė išpažinties atsisakymo praktika atskleidžia naujųjų reformų esmę. Tikro bažnytinio gyvenimo atnaujinimo laikai visuomet sutapdavo su didelio klausyklų apgulimo laikotarpiais. Jei po II Vatikano Susirinkimo būtų vykdyta tikra Bažnyčios reforma, tai būtų pasireiškę taip pat ir išpažinties praktikos suklestėjime. Kadangi yra priešingai, ir daugelis priima Komuniją, neatlikę išpažinties, taigi - kaip tenka manyti - nevertai priima Viešpaties Kūną, tai dar kartą paaiškėja, jog posusirinkiminės reformos nėra tikros reformos.

(Mitteilungsblat 1995 laptritis)

TRADICINĖS ŠV. MIŠIOS - UŽDRAUSTOS AR PRIVALOMOS?

Tėvo Paul L. Krammer atsakymas į Filipinų Vyskupų Konferencijos „Patarimus kunigams ir pasauliečiams". (Tęsinys - pradžia Nr. 4)

Į TEIGINĮ „Po antrojo Vatikano susirinkimo buvo katalikų, kurie užsispyrę mintyse reikalavo laikytis iki Vatikano II susirinkimo buvusių liturginių praktikų ir pasipriešino tam tikriems pasikeitimams liturgijoje, įvestiems Vatikano II susirinkimo...", AŠ ATSAKAU:

Per paskutinius 25 metus katalikai buvo klaidingai tikinami, kad Vatikano II susirinkimas davė sutikimą pasikeitimams, kurie įvyko Romos liturgijoje, ir kad popiežius Paulius VI įvedė į Bažnyčios teisę naujas Mišias kaip senojo ritualo privalomą pakeitimą.

Antrasis Vatikano susirinkimas neišleido jokių įstatyminių dekretų ar kanonų dėl liturgijos, bet tiktai nubrėžė bendras gaires ir principus liturgijos atnaujinimui. Konstitucija apie liturgiją **Saccrosanctum Consilium**, nustato:

„Pakeitimai tebūnie įvedami tik tada, kai iš jų pramatoma tikra nauda Bažnyčiai rūpestingai žiūrint, kad naujos formos lyg organiškai augtų iš jau esančiųjų (III, 23)."

Ta pati konstitucija (Įvado 4 punkte) aiškiai nustatė, kad Mišiose neturės būti daroma radikalių pakeitimų, teigdama:

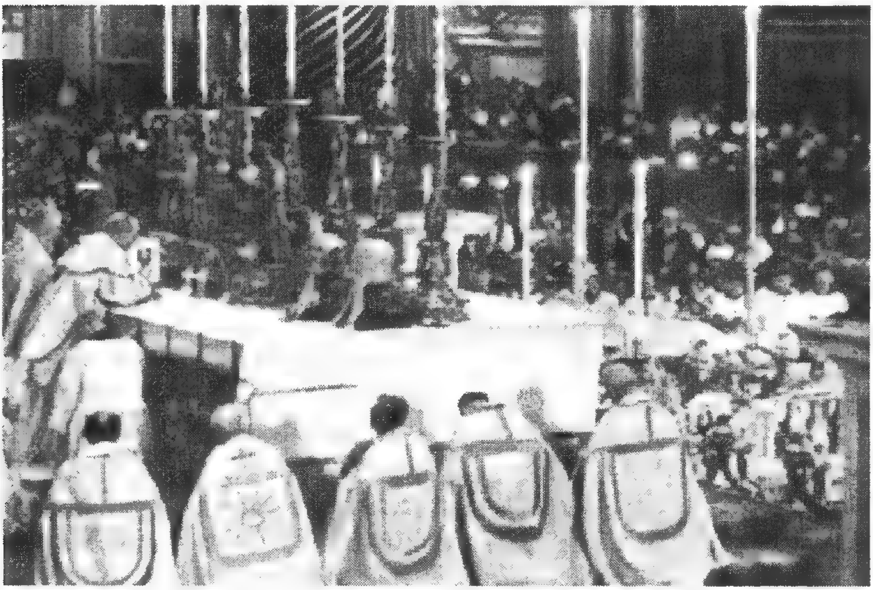
„Pagaliau **ištikimai sekdamas tradicija** šventasis susirinkimas pareiškia, jog Motina Bažnyčia visas teisėtai pripažintas liturgijas laiko lygiateisėmis ir vertomis lygios pagarbos ir kad **yra nusistačiusi jas ir ateityje saugoti** bei visokeriopai palaikyti. Jis taip pat nori, kad, kur reikia, **vadovaujantis sveikos tradicijos dvasia** jos būtų su apdairumu ištisai peržiūrėtos..."

Iš šių Susirinkimo tekstų paaiškėja, kad Susirinkimas, nors jis

neišleido legislatyvinių kanonų arba dekretų apie liturgiją, vienareikšmiškai teigia savo intenciją išsaugoti tradicinį Romos Mišių Ritualą. Suririnkimas neturėjo intencijos uždrausti tradicinį Romos Mišių Ritualą ir pakeisti jį „naujuoju Mišių ritualu"[1], kuris yra iš esmės identiškas „*Missa Normativa*" ir kuris buvo atmestas 1967 m. Romos vyskupų sinodo, sudaryto beveik tik iš Vatikano Antrojo Susirinkimo tėvų.[2]

Kruopštus įstatymleidystės, kuri įvedė naują Mišių ritualą, tyrimas galų gale rodo, kad popiežius Paulius VI nepanaikino ir neuždraudė tradicinio Romos Mišių Ritualo. Jis tiktai **sumažino teises** keliems popiežiaus šv. Pijaus V bulės ***Quo Primum Tempore*** teiginiams tam, kad leistų naudoti naujas Mišias.

Fundamentalus dokumentas, įsteigiantis Naujas Mišias, buvo ***Missale Romanum***, išleistas Pauliaus VI 1969 balandžio 3 d. Jis buvo išleistas tų pačių metų birželį rinkinyje ***Acta Apostolicae Sedis*** su pridėtu papildomu straipsniu. Šiame pridėtame straipsnyje randame teisinę terminologiją, kuri duoda konstitucinę įstatymo galią viskam, ką jis nutaria: „*Quae constitutione hac Nostra praescripsimus vigere incipient a XXX proximi mensis Novembris*

hoc anno, id est a Dominica I Adventus". (Ką mes įsakėme šita savo konstitucija, pradės galioti nuo šių metų (1969) lapkričio 30 d., t.y., nuo pirmo Advento sekmadienio).

Esminiai žodžiai prieš tai cituotoje frazėje yra „ką mes įsakėme" (*quae ... praescripsimus*), todėl kad būtent jie tiksliai nustato, ką Paulius VI paskelbė esant įstatymu. Konstitucijoje yra tiktai du tokie nutarimai: 1.„Mes nusprendėme pridėti tris naujus kanonus prie eucharistinės maldos", ir 2. „Mes nurodėme, kad mūsų Viešpaties žodžiai būtų identiški kiekvienoje kanono formoje".

Šitie du nutarimai yra vienintelė įstatymleidystė dokumente. Vadinasi, paragrafą baigiantis teiginys „Mes skelbiame, kad šitie įstatymai ir nurodymai būtų tvirti ir efektyvūs dabar ir ateityje, iki tam tikro laipsnio nepaisant mūsų pirmtakų išleistų apaštališkųjų konstitucijų ir įsakų - netgi tų, kurie nusipelno ypatingo paminėjimo ir teisių sumažinimo", formaliai įstatymo galia suteikta tiktai šiems dviems nutarimams.

Pagrindinis elementas šioje paskutinėje frazėje yra „teisių sumažinimas". Naujasis Pauliaus VI Mišiolas yra tiktai išimtis, teisių sumažinimas, iki tol buvusiems įstatymams, kurie vis dar veikia. Nepaisant popiežiaus asmeninių norų ir nuomonių, išreikštų neoficialiu ir neteisiniu būdu, legaliai išreikšta Romos Pontifiko valia neįvedė naujo Mišių ritualo Bažnyčios Lotynų Patriarchate. Pauliaus VI *Missale Romanum* yra tiktai teisių sumažinimas kai kuriems ***Quo Primum*** nurodymams, kurie lieka galioti.

Todėl klaidinga teigti, kad įstatymai, įsteigiantys Naująsias Mišias, naują ritualą Romos Bažnyčioje padaro privalomu. Kardinolas Silvio Oddi, duodamas interviu 1988 rugpjūčio *Valeurs Actuelles* numeryje tai išaiškino taip: „Reikia pasakyti, kad šv. Pijaus V Mišios faktiškai niekada nebuvo oficialiai uždraustos".

Taip pat klaidinga manyti, kad *Missale Romanum* panaikina *Quo Primum* ir todėl uždraudžia tradicinį Mišių ritualą. Tai neteisinga dėl dviejų priežasčių: **1.** Naujo mišiolo publikacija neuždraudė ankstesnių įstatymų - tai nėra aiškiai išreikšta naujai išleistuose įstatymuose. Negalima užmiršti, kad tai siejasi su pačia įstatymo esme: a) jis turi būti įsakantis savo žodine išraiška, jeigu jis ruošiasi padaryti kažką privalomu; b) jis turi nustatyti, kas

yra teisės subjektai bei, kur ir kada įstatymas bus galiojantis; c) įstatymą turi viešai paskelbti kompetentinga valdžios instancija teisės normų nustatytu būdu.

Dokumentas *Missale Romanum* aptaria tik maldas ir formules, kurios bus išspausdintos naujame mišiole. Nėra absoliučiai jokio disciplinarinio nutarimo, kada ir kur naudoti naują mišiolą. Vadinasi, lieka galioti iškilminga *Quo Primum* bulė, kuri išreiškia nuostatą: **„amžinai leiskite, kad Mišių giedojimui arba skaitymui bet kurioje bažnyčioje šio Mišiolo galėtų būti absoliučiai laikomasi be jokio sąžinės skrupulo arba baimės užsitraukti bet kokią bausmę, nuteisimą arba pasmerkimą ir juo gali būti laisvai teisėtai naudojamasi. Vyskupai, administratoriai, kanauninkai, kapelionai ir kiti nevienuoliai kunigai arba bet kokio ordino vienuoliai ar turintys bet kokį titulą, negali būti verčiami laikyti Mišias kitaip, negu mūsų įsakyta".**

2. Kanonų teisėje aiškiai teigiama, kad neatmenamas paprotys negali būti panaikintas kitaip, negu tiksliai apibrėžtu paminėjimu naujoje įstatymleidystėje[3]. Jokia posusirinkiminė popiežiaus įstatymleidystė neišdrįso bandyti uždrausti garbingą Romos Mišių Ritualą, kuris yra daugiau, negu tiktai neatmenamas paprotys, bet ir universalus bei amžinas Lotynų Patriarchato paprotys, kurio uždraudimas, kaip bus pademonstruota žemiau, būtų priešingas Tikėjimo doktrinai.

Šventoji Dievo Kulto Kongregacija visiškai paniekino Bažnyčios teisę ir katalikų Tikėjimą, išleisdama ir iki šiol įgyvendindama savo 1974 spalio 28 d. įsakymą, kuris leidžia piktnaudžiauti ir yra schizmatiškas, kuris neigia, kad tradicinis Mišių Ritualas gali būti celebruojamas, net remiantis „bet kokiu papročio, netgi neatmenamo papročio, pretekstu".

Neturi stebinti tai, kad Paulius VI nepanaikino *Quo Primum* tam, kad uždraustų tradicinį Romos Mišių Ritualą, kadangi Susirinkimas vienareikšmiškai nutarė, kad visi teisėtai pripažinti ritualai, iš kurių pats universaliausias, pats seniausias ir labiausiai gerbtinas yra tradicinis Romos Ritualas, turi būti išsaugoti ateityje ir visais būdais puoselėjami. Iš tikrųjų sunkiai galima įsivaizduoti, kad Susirinkimas būtų nutaręs kitaip, kadangi, nutardamas

kitaip, kadangi, nutardamas išsaugoti tradicinius liturginius ritualus, Susirinkimas tiktai palaikė neklystamą katalikų Tikėjimo doktriną.

Nuo seniausių laikų Šventoji Tradicija, tiek apaštalinė, tiek bažnytinė, buvo pripažįstama kaip kažkas, kas turi būti saugoma nepažeista. Apaštališkiesiems Tėvams Tradicija buvo tiesiog „Tikėjimo norma", kurios jokia žemiška valdžia negali panaikinti. Šv. Polikarpas kategoriškai atsisakė paklusti popiežiaus įsakymui pamiršti savo tradicinį liturginį paprotį ir sekti Romos Velykų apeigų normomis. Šv. Jonas Auksaburnis paprasčiausiai pareiškė: „Ar tai yra Tradicija? Daugiau nieko neklauskite".

Tradicinis Romos Mišių Ritualas yra universalus ir amžinas Lotynų Patriarchato paprotys, turintis šaknis apaštališkojoje Tradicijoje, ir todėl katalikų Tikėjimas draudžia, kad jisai būtų kada nors pakeistas arba apleistas. Siūlymas Romos Bažnyčios nustatytas paprotines ceremonijas ir ritualus panaikinti arba pakeisti naujais ritualais, išrastais biurokratų, yra priešingas Tridento Tikėjimo Išpažinimui, iškilmingai išleistam popiežiaus Pijaus IV 1563 m., kuris teigia:

„Aš tvirčiausiai priimu ir pripažįstu minėtos Bažnyčios apaštalines ir Bažnytines tradicijas ir visas kitas apeigas bei sutvarkymus..."

„Aš taip pat sutinku ir priimu pripažintas ir patvirtintas Katalikų Bažnyčios ceremonijas, naudojamas iškilmingame ... sakramentų teikime."[4]

Bažnyčios mokytojas šv. Petras Kanizijus, savo veikale ***Summa Doctrinae Christianae*** rašo: „Mums dera vieningai ir nepažeidžiamai laikytis bažnytinių tradicijų, tiek kodifikuotų, tiek išlaikytų paprotine Bažnyčios praktika". Panašiai moko ir Bažnyčios mokytojas šv. Petras Damienas: „Yra neteisėta keisti nustatytus Bažnyčios papročius ... negriauk senų gairių, kurias tavo tėvai nustatė".

Antrasis Nikėjos Susirinkimas pasmerkė „tuos, kurie drįsta, sekdami bedievių eretikų, pavyzdžiu, išjuokti bažnytines tradicijas ir išrasti kokios nors rūšies naujoves". Mūsų amžiuje popiežius Benediktas XV beveik pažodžiui pakartojo popiežiaus šv. Silvestro žodžius: „Neįneškite į nieką naujovių. Pasilikite Tradicijoje".

Iš tikrųjų būtent Petro sosto

charizma išsaugojo popiežių Paulių VI nuo Bažnyčios Tradicijos ir mokymo pažeidimų, kuriuos jis būtų padaręs, liepdamas naudoti „naują Mišių ritualą". Dekretas, liepiantis naudoti naują ritualą ir tradicinio ritualo uždraudimas sudarytų schizmatišką aktą. Cituodamas popiežiaus Inocento III mokymą, kardinolas Juan de Torquemada (1388-1468), paaiškino savo veikale ***Summa de Ecclesia***:

„Nepaklusnumu popiežius gali atskirti save nuo Kristaus, nepaisant fakto, kad jis yra Bažnyčios galva, kadangi Bažnyčios

vienybė yra priklausoma nuo jos ryšio su Kristumi. Popiežius gali atskirti save nuo Kristaus arba nepaklusdamas Kristaus įstatymams, arba įsakydamas kažką, kas yra priešinga dieviškajai arba natūraliajai teisei. Taip darydamas popiežius atskiria save nuo Bažnyčios kūno, todėl kad šis kūnas yra pats savaime susijęs su Kristumi savo paklusnumu. Šiuo būdu **popiežius galėtų be abejonės įpulti į schizmą... Ypač tai yra tiesa kalbant apie dieviškąją liturgiją, pvz. jeigu jis asmeniškai nenorėtų sekti universaliais Bažnyčios papročiais ir ritualais** (...) taigi, Inocentas teigia *(De Consuetudine)*, kad „**būtina paklusti popiežiui visuose dalykuose tol, kol jis pats neina prieš universalius Bažnyčios papročius, bet jeigu jis eitų prieš universalius Bažnyčios papročius, juo nereikia sekti...**".

Francisco Suarez SJ (1548-1617), kurio didelė erudicija ir tikra ortodoksija pelnė jam garbę būti popiežiaus Pauliaus V pavadintu *Doctor Eximius et Pius*, savo veikale ***De Charitate, Disputatio XII de Schismate*** aiškina, kad popiežius „įpuola į schizmą, jeigu jis pats atskiria save

nuo Bažnyčios kūno, atsisakydamas būti bendrystėje su ja (...) Popiežius gali tapti schizmatiku, jeigu jis nenori būti teisingoje bendrystėje su Bažnyčios kūnu. Tokia situacija iškiltų, jeigu jis bandytų ekskomunikuoti visą Bažnyčią arba, kaip pastebi Cajetan bei Torquemada, jeigu **jis norėtų pakeisti visas bažnytines ceremonijas**, pagrįstas (kokios jos ir yra) apaštališkąja tradicija".

Kaip aš aiškinau aukščiau, popiežius Paulius VI pats neįvykdė schizmatiško akto, bandydamas įsakyti naudoti „naująjį Mišių ritualą" - ši liūdna garbė tenka jo pavaldiniams Šventojoje Dievo Kulto Kongregacijoje ir visiems vyskupams, kurie drįsta drausti arba apriboti viešą tradicinio Mišių Ritualo šventimą.

Po Naujojo Mišiolo publikacijos Šventoji Dievo Kulto Kongregacija Pauliaus VI įsakymu paskelbė naująjį ritualą 1970 kovo 26 d. Kaip bebūtų keista, žodis *„promulgatio"* buvo jau atsiradęs Apaštališkosios Konstitucijos ***Missale Romanum*** pavadinime, o ši konstitucija iš tikrųjų nepaskelbė ritualo, bet tiktai pranešė apie naujojo mišiolo publikavimą. Taigi, atrodo, kad 1970 kovo mėn. publikacija pripažįsta, kad ***Missale Romanum*** iš tikrųjų nebuvo promulgacija, bet tiktai naujo mišiolo išleidimas, kai ji naudoja žodžius *„approbatis textibus ad **Missale Romanum** pertinentibus per Constitutionem Apostolicam Missale Romanum"*. Taigi, aiškiai reikėjo antros promulgacijos, tam kad teisėtu būdu būtų įvykdytas naujojo mišiolo paskelbimas.

Šventosios Dievo Kulto Kongregacijos 1970 kovo mėn. atlikta promulgacija leidžia nedelsiant naudotis popiežiaus Pauliaus Mišiolo lotynišku leidimu ir suteikė vyskupų konferencijoms valdžią nustatyti, kada gali būti naudojami leidimai vietinėmis kalbomis. Šis dekretas nei įsakė naudoti naujojo ritualo, nei bandė uždrausti senąjį ritualą: jis viso labo tik leido naujo mišiolo naudojimą. Bent jau iki šio momento Šventoji Kongregacija dar nebuvo padariusi savo schizmatiško sprendimo.

Iš kur tada kyla nepagrįstai tvirtinama prievolė naudoti naująjį Pauliaus VI mišiolą? Michael Davies aiškina: „(...)popiežius Paulius VI pats teigė savo 1976 kovo 24 d. išleistoje konsistorinėje alokucijoje, kad naujo *Ordo Missae* priėmimas, žinoma, nėra paliktas laisvam kunigų ir tikinčiųjų pasirinkimui. Tai parodo, kad jis pats tikėjo, jog

parodo, kad jis pats tikėjo, jog naujosios Mišios yra privalomos, bet stebėtina, kad, pagrįsdamas šitą nuomonę, jis citavo 1971 m. Instrukciją, bet ne savo paties Apaštališkąją Konstituciją". Faktiškai šis dokumentas buvo netgi ne instrukcija, bet tik **pranešimas**!

Tiesa išties keistesnė negu fantazija. Katalikai tikintieji buvo apgaudinėjami savo pačių kunigų, kurie 25 metus sakė, kad Vatikano Antrasis Susirinkimas ir popiežius įteisino naują Mišių ritualą tam, kad jis pakeistų ir uždraustų senąjį. Popiežius Paulius VI savo generalinėje audiencijoje 1969 m. iš tiesų teigė, kad lotyniškojoje Katalikų Bažnyčioje turi įvykti pasikeitimas - naujojo Mišių ritualo įvedimas į liturgiją.

Vis dėlto, nei popiežius, nei Susirinkimas neįsakė uždrausti senojo ritualo ir jį privalomai pakeisti naujuoju ritualu - to priežastis buvo 1971 m. pranešimas, kuris bando panaikinti iškilmingas popiežių bules ir Bažnyčios susirinkimų deklaracijas. Katalikai tikintieji buvo maitinami melu: tradicinių lotyniškų Mišių uždraudimas yra visiškai neteisėtas, schizmatiškas ir prieštarauja katalikų Tikėjimui!

Brangus T. Krameri,

Aš sveikinu Jus už Jūsų rašinį, pateiktą su tokiu turinio aiškumu, minties įžvalgumu ir doktrinos ortodoksija, būtinai reikalinga šiais sunkiais apverktino aklumo laikais.

Su Dievo ir Nekaltosios Širdies palaiminimais tęskite savo nuostabų darbą. Nuoširdžiai Jūsų:

Salvador L. Lazo, 1995 liepos 24 d. Vyskupas emeritas.

IŠNAŠOS

1 „Naujasis Mišių ritualas" yra terminas, panaudotas Pauliaus VI jo generalinėje audiencijoje 1969 lapkričio 19 d. Tai aiški nuostata, kad *Novus Ordo* liturgija yra kažkas daugiau, negu tik Romos Mišių Ritualo peržiūrėjimas.

2 „Kadangi „Normatyvinės Mišios", dabar iš naujo įvestos ir uždėtos kaip prievolė ***Novus Ordo Missae*** forma, jau buvo iš esmės atmestos Vyskupų Sinodo ir niekada nebuvo pateiktos svarstyti kolegialiam Vyskupų konferencijų sprendimui, ir kadangi žmonės niekada neprašė (tuo labiau misijų kraštuose) Šventųjų Mišių reformos, sunku suprasti motyvus, kuriais remiasi naujoji įstatymleidystė, atmetanti tradiciją, nekeistą Bažnyčioje nuo IV ir V amžių, kaip pripažįsta ir pati Apaštališkoji Konstitucija. Kadangi neegzistuoja jokio liaudies reikalavimo, kuris paremtų šią reformą, ji atrodo neturinti jokio loginio pagrindo, kuris pateisintu ją ir padarytų priimtina katalikiškai liaudžiai." (iš **Kritinės Studijos,** kardinolų Ottaviani ir Bacci pateiktos popiežiui Pauliui VI).

3 *Canon 28:* „ ... jeigu jis (įstatymas - vert. past.) specialiai nepamini šimtmetinių ar neatmenamų papročių, įstatymas nepanaikina jų, taipogi visuotinis įstatymas nepanaikina savitų papročių.

4 **Dogmatic Canons and decrees of the council of Trent**, New York, 1912, pp. 176, 177; **A Manual of Catholic Theology**, Joseph Wilhelm and Thomas Scannell, Kegan Paul, London, 1909.

BAŽNYČIOS ŽINIOS

LIETUVA

Ekumenizmas Lietuvoje.

Savaitę prieš Apaštalo Pauliaus atsivertimo dieną - sausio 25-tąją povatikaninė Bažnyčia mini krikščionių vienybės savaitę. Nuo 1958 m. Pasaulinė Bažnyčių Taryba ir Vatikano krikščionių vienybės sekretoriatas ragina tą savaitę melstis už Bažnyčios vienybę. Minėtą savaitę ekumeniniai renginiai vyko ir mūsų šalyje. Pasaulio liuteronų sąjungos konferencijos atidarymo proga liuteronus jų bažnyčioje Vilniuje pasveikino vyskupas J. Boruta SJ. Sveikinimo žodyje Vyskupas ragino „siekti, kad kada nors būtų realizuotas Jėzaus ir apaštalo Pauliaus visų krikščionių vienybės troškimas". Mons. Boruta citavo Biblijos vietas, kuriose Jėzus Bažnyčią mato vieningą. Nežinome, ar Vyskupas citavo Šv. Rašto vietas kur Jėzus sako „bus viena kaimenė, **vienas** ganytojas" (Jn 10, 16) ir paveda visus krikščionis valdyti pirmajam Katalikų Bažnyčios popiežiui Petrui „ganyk mano avis" (Jn 21, 15-16). Apaštalas Paulius taip pat troško krikščionių vienybės, pagrįstos vienintelio tikrojo – katalikų tikėjimo išpažinimu: „vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas" (Ef 4, 5). (Pagal „Sandora"ištikimoms 99 II)

8 lietuviai priėmė sutvirtinimo sakramentą pagal tradicines apeigas.

Vasario 26-28 dienomis Lenkijoje lankėsi Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos generalinis vyresnysis vyskupas Bernard Fellay. Jis susipažino su Tradicijos sklidimo Lenkijoje vaisiais - lankė mūsų kongregacijos steigiamas koplyčias Gdanske, Krokuvoje bei kitose Lenkijos vietose. Sekmadienį, vasario 28 d. monsinjoras Fellay pašventino Varšuvoje naujai pastatytą Brolijos Šv. Pijaus X vardo priorato pastatą - Brolijos veiklos Rytų Europoje centrą. Po to savo pamoksle monsinjoras priminė, kad Katalikų Bažnyčia šventina visus daiktus, susijusius su Dievo kultu, ypač Dievo namus - bažnyčias bei koplyčias, tuo išskirdama šventas vietas iš visos kūrinijos ir užkirsdama

kelią piktųjų dvasių valdžiai. Pamoksle vyskupas taip pat kalbėjo apie Šventosios Dvasios dovanas, gaunamas Sutvirtinimo sakramentu. Šventosios Dvasios teikiama stiprybė yra ypač būtina šiomis dienomis, kai tikintiesiems taip sunku išlaikyti katalikų tikėjimą.

Po pamokslo pilnutėlėje koplyčioje tikintieji sugiedojo giesmę *Veni Creator Spiritus* (Ateik Tvėrėja Dvasia) - ja prasidėjo tradicinės sutvirtinimo apeigos. Monsinjoras Fellay suteikė Sutvirtinimo sakramentą katalikų tikintiesiems, tarp kurių buvo ir aštuoni lietuviai. Jų tarpe buvo ir neseniai susikūrusi jauna šeima. Po Sutvirtinimo apeigų prasidėjo iškilmingos Šv. Mišios, kurių metu tikintieji turėjo progą pamatyti visą tradicinės liturgijos grožį. Lotyniškas šv. Mišių giesmes kartu su dvasininkais vieningu choru giedojo visi tikintieji - lenkai, lietuviai, vokiečiai, estai. Kažin ar begali būti geresnis „Dievo tautos įtraukimas į liturgiją"? Kažin ar bereikia aiškesnio įrodymo, koks nepagrįstas yra mitas apie „senosios" liturgijos „nesuprantamumą" ir „atitolimą nuo paprastų tikinčiųjų"?

Po pietų Mons Fellay skaitė paskaitą apie antikatalikišką „New Age" („Naujojo Amžiaus") judėjimą, dabar nepaprastai išplitusį visame pasaulyje ir darantį įtaką patiems šio pasaulio galingiausiems - M. Gorbačiovui, B. Klintonui, Jungtinių Tautų Organizacijai ir, deja,

Lietuvos tikintieji priėmę tradicinį Sutvirtinimo sakramentą

Katalikų Bažnyčiai, ypač jos hierarchų ekumeninėms iniciatyvoms. „New Age" platina visame pasaulyje savotiškas rytietiško tipo meditacijas, kurias galima pavadinti satanistinėmis. „Tačiau neturime prarasti vilties", - mokė Vyskupas. Dievui ištikimoms sieloms, nebaisūs jokie puolimai. Svarbiausia išsilaikyti Malonės būklėje ir melstis į Švč. Mergelę Mariją - Rožančius yra nepaprastai svarbi malda šiais laikais. Atskirame susitikime su Lietuvos tikinčiaisiais vyskupas ragino skaityti popiežių nuo Pijaus IX iki Pijaus XII enciklikas, kuriose aiškiai smerkiamas šiandien daug kur sutinkamas ekumenizmas bei kitos šių laikų klaidos. Atsidėkodami už ganytojišką rūpestį Rytų Europa, Lietuvos katalikai padovanojo vyskupui Aušros Vartų Dievo Motinos paveikslą. Teišmeldžia ši Lietuvos globėja, kad apaštalų Tradicija sugrįžtų į Lietuvą. Turėkime vilties, kad naujasis šviesus ir erdvus Varšuvos prioratas prisidės prie katalikų Tradicijos atgaivinimo Rytų Europoje ir kad neužilgo ir mūsų Tėvynėje iškils panašus Tradicijos centras.

VATIKANAS

Šventasis Tėvas kovoja prieš betvarkę Austrijos Bažnyčioje.

16 Austrijos Vyskupų konferencijos narių 1998 lapkričio viduryje atvyko į Vatikaną su *„Ad limina"* vizitu. Jie pristatė Popiežiui savo raportą apie padėtį Austrijoje. Jame išvardintos įvairios Austrijos Bažnyčiai iškylančios problemos. Viena iš jų, anot vyskupų, yra augantis atsimetimų nuo Bažnyčios skaičius ir jaudinantis kunigų bei vienuolių pašaukimų skaičiaus kritimas. Raporte primenama, kad dabar Austrijoje Bažnyčiai priklauso 75% visuomenės, tuo tarpu kai 1981 m. šis skaičius buvo 10% didesnis. Tarp šio reiškinio priežasčių vyskupai paminėjo tikinčiųjų kritiką Bažnyčios atžvilgiu už jos pažiūrų į seksualinę moralę „siaurumą" ir „nešiuolaikiškumą" daugelyje kitų sričių. Kalbėdami apie sunkumus susijusius su kunigų trūkumu, Austrijos vyskupai paminėjo galimybę leisti vedusiems vyrams tapti kunigais bei pabrėžė pasauliečių vaidmenį parapijose. Austrijoje augantį susidomėjimą galimybe leisti moterims užimti

bažnytinius postus vyskupai aiškina evangelikų bažnyčios, turinčios savo hierarchijoje dvi moteris superintendantes, įtaka. Sprendžiant iš gausių spaudos informacijų *„Ad limina"* vizito tema, dalis Austrijos vyskupų bandė Romoje iškelti diakonato šventimų moterims, vyskupų rinkimo pasauliečių balsavimu bei tikėjimo tiesų demokratinio apibrėžimo klausimus. Gali būti, kad vizito metu savo siekius išdėstė ir Graco vyskupas Veberis. Šis hierarchas vadovauja organizacijai „Dialogas Austrijai", kuri be kita ko pasisako už celibato panaikinimą bei homoseksualistų „integraciją" į Bažnyčią. Iki šiol

nežinoma, ar šios idėjos buvo išsakytos ir kaip Šv. Tėvas reagavo į jas. Pateiksime žinomus Popiežiaus pasisakymus.

Atsakydamas į Austrijos vyskupų mintis, Šv. Tėvas Jonas Paulius II atkreipė dėmesį į tam tikrus nesusipratimus, sukeltus ryškėjančiu naujo požiūrio į Bažnyčią, neatitinkančio nei Biblijos mokymo, nei perduotos Bažnyčios Tradicijos. Biblinė „Dievo tautos" *(laos tou Theou)* samprata dažnai yra traktuojama kaip liaudies demokratinė organizacija *(demos)*. Popiežiaus įsitikinimu, paskutiniu metu išplito neteisingai suprastas pliuralizmas. Šv. Tėvas pastebėjo, kad apreikštų tiesų neįmanoma išreikšti nei statistiniais duomenimis, nei demokratinėmis kategorijomis. „Ar neturėtume nuogąstauti, kai matome, koks klaidingas tikėjimo klausimų bei papročių, o taip pat tam tikrų bažnytinės disciplinos klausimų supratimas įsiskverbė į daugelio tikinčiųjų protus" - išreiškė savo susirūpinimą Popiežius. Tuo pačiu jis pabrėžė, kad tiesa nėra „apatinės Bažnyčios" produktas, bet kyla „iš viršaus" - iš Dievo. „Tiesa nėra sukurta žmogaus, o yra Dievo dovana" - mokė Šventasis Tėvas. Jis taip pat aiškino, kad

sakramentinė santuoka yra nenutraukiama: ,,net jeigu žmogiškoji patirtis bejėgiškai liudija daugelio santuokų iširimą." Be to, Bažnyčios vadovas pasisakė prieš galimybę leisti moterų kunigystę. Remdamasis apaštaliniu laišku *,,Ordinatio sacerdotalis"*, popiežius pasakė, kad ,,nors vėl diskutuojama taip, tarsi būtų kalbama apie disciplinarinį klausimą, Bažnyčia negavo iš Viešpaties jokių įgaliojimų teikti šventimus moterims". Popiežiaus dėmesį vyskupų vizitų ir rimtą požiūrį į Austrijos Bažnyčios problemųas teigiamai įvertino Austrijos Vyskupų Konferencijos pirmininkas Vienos arkivyskupas metropolitas kard. Ch. Schönborn.

Iš tiesų džiugu, kai Šventasis Tėvas drąsiai gina katalikų Tikėjimą. Po tokių jo pasisakymų norisi dar stipriau paraginti visus tikinčiuosius Šv. Pijaus X Brolijos kunigų dažnai giedamos giesmės žodžiais - *,,Oremus pro Pontifice nostro Joanne Paulo"* - ,,melskimės už mūsų popiežių Joną Paulių". (Katolicka Agencja Informacyjna 1998 lapkritis)

Komisijos *,,Ecclesia Dei"* dešimtmetis.

Prieš daugiau nei 10 metų, 1998 liepos 2 d. popiežius Jonas Paulius II išleido apaštališkąjį laišką - motu proprio *Ecclesia Dei.* Tai buvo reakcija į arkivyskupo Lefebvre prieš dvi dienas atliktą keturių vyskupų įšventinimą. Šis dokumentas kartu su 1984 spalio 3 d. indultu *Quatuor abhinc annos* tapo teisiniu pagrindu sukurti komisiją *Ecclesia Dei,* kuri tapo vienijančia grandimi visiems tikintiesiems, svyruojantiems tarp ištikimybės tradicinei liturgijai ir neteisingai traktuojamo paklusnumo hierarchijai, kuri deja dažnai duoda modernistinius nurodymus. Katalikams, mylintiems Tradiciją,

oficialusis Vatikanas žadėjo „pagarbą" jų „prisirišimui prie kai kurių lotynų tradicijų senų liturgijos ir disciplinos formų". Mainais už tai iš jų tiesiogiai ir netiesiogiai reikalaujama atsisakyti atviros kovos su neomodernizmu teologijoje ir Bažnyčios praktikoje. Komisijos *Ecclesia Dei* globoje dirbančios gausios organizacijos, pažymėdamos aukščiau minėtojo *motu proprio* dešimtmetį, surengė piligriminę kelionę į Romą. Amžinajame Mieste planuota surengti itin iškilmingą minėjimą - spalio 24 d. tradicines šv. Mišias turėjo aukoti pats komisijos *Ecclesia Dei* pirmininkas kard. Angelo Felici. Spalio 25 d., sekmadienį planuota iškilminga Pontifikalinė Suma turėjusi vykti Santa Maria Maggiore bazilikoje. Buvo numatytos audiencijos pas Kardinolą Ratzingerį ir pas patį Šventąjį Tėvą Joną Paulių II. Anot Le Barroux vienuolių bendruomenės abato Dom Gerard Calvet, svarbiausias piligrimų apsilankymo Romoje tikslas - „surasti galimybę kreiptis į popiežių su prašymu pagaliau įvykdyti jo valią."

O kokia gi popiežiaus Jono Pauliaus II valia katalikų Tradicijos atžvilgiu? Dokumente *Ecclesia Dei* rašoma: „visur turi būti rodoma pagarba jausmams tų, kurie yra prisirišę prie lotynų liturginės tradicijos, plačiai ir geranoriškai taikant Šventojo Sosto ... išleistas direktyvas dėl [tradicinio] Romos Mišiolo naudojimo". Ar „prisirišę" prie Tradicijos piligrimai sulaukė pagarbos savo „jausmams", atvykę į Apaštalų Sostinę?

Spalio 24 d. juos priėmė kardinolas Ratzinger. Kardinolas ryžtingai atsiribojo nuo „liturginio reliatyvizmo", primindamas, kad „Bažnyčia niekada savo istorijoje nenaikino ir nedraudė tikėjimo požiūriu teisingų liturgijos formų". Jis taip pat pabrėžė, kad tradicinės Šv. Mišios nėra prieštara „tikrai atitinkančiai susirinkimo reikalavimus Mišių celebracijos formai" t. y. Naujosioms Mišioms. Kiti susitikimo kalbėtojai prašė, kad kard. Ratzinger išreikalautų iš vyskupų palankesnio nusistatymo tradicinių Mišių atžvilgiu. 1995 į Romą atvyko Dom Gerardo vadovaujama delegacija su 70 000 katalikų parašais po peticija adresuota Šventajam Tėvui, prašančia didesnės laisvės tradicinėms Šv. Mišioms. Tada jiems buvo atsakyta „turite įtikinti vyskupus". Dabar kardinolas

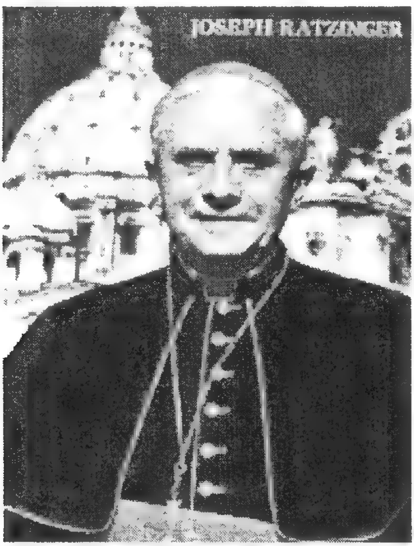
kalbėjo apie poreikį „išauklėti naują hierarchų kartą", kurių formacija bus kitokia nei dabartinių vyskupų ir kurie supras „*Ecclesia Dei* katalikų" poreikius. Deja nebuvo net kalbos apie leidimą aukoti tradicines šv. Mišias šv. Petro Bazilikoje, ar kokioje nors kitoje patriarchalinėje Romos bazilikoje. Galų gale tradicines šv. Mišias buvo leista aukoti jėzuitų šv. Ignaco Lojolos bažnyčioje. Dieną prieš šias pamaldas net nebuvo aišku, kuris iš kardinolų ryšis jas aukoti. Jau seniai iš anksto numatytas celebrantu komisijos *Ecclesia Dei* pirmininkas kard. A. Felici atsisakė, motyvuodamas ... rankos susižalojimu, o kard Gagnon staiga susirgo. Iš principo visą savaitgalį nebuvo galima „sugauti" nei vieno artimai susijusio su *Ecclesia Dei* kardinolų. Net kard. Ratzinger kaip tik spalio 26 d. išvyko į Vokietiją. Beveik paskutinę akimirką organizatoriams pavyko palenkti kardinolą Stickleri aukoti tradicines šv. Mišias Kristaus Karaliaus dieną. Piligrimams atsisakyta suteikti galimybę pasimatyti su Šventuoju Tėvu anksčiau planuotoje atskiroje audiencijoje. Jie turėjo pasitenkinti dalyvavimu pirmadieninėje generalinėje audiencijoje piligrimams. Lemiamą vaidmenį atsakant audienciją ko gero suvaidino valstybės sekretoriatas, kuris mano, kad toks susitikimas gali būti traktuojamas kaip „nuolatos įtariamų lefebrizmu" tikinčiųjų pripažinimas ir kaip „labai žalingas Pauliaus VI autoritetui gestas". Deja, matome, kad kova vien už liturgiją lieka bevaisė, kai tylima apie esminius Tikėjimo doktrinos klausimus. (Pagal Zawsze Wierni Nr. 25)

Šv. Pijaus X Brolijos kontaktai su Roma. Kard. Ratzinger - už tradicinę liturgiją.

Į aukščiau aprašytą komisijos *Ecclesia Dei* dešimtmečio minėjimą Šv. Pijaus X Kunigų Brolija išsiuntė savo atstovą stebėtojo teisėmis, antrąjį Brolijos asistentą kun. Paul Aulagnier. Jis dalyvavo *Ecclesia Dei* piligrimų susitikime su kard. Ratzingeriu. Apibendrindamas kardinolo pranešimą susitikime, t. Aulagnier rašė: „Kardinolas daugiausiai dėmesio skiria nesuprantamam vyskupų nusistatymui prieš Visų Laikų Mišias. Jų nepalankumą senosioms Mišioms gali sąlygoti dvi priežastys: vienybė, kurią jie esą turi išsaugoti

savo diecezijose (tradicinės liturgijos įsileidimas į vyskupiją neva ardo jos tikinčiųjų vienybę) ir paklusnumas II Vatikano susirinkimui. Kardinolas argumentuoja, atsako į kaltinimus, net ragina tradicionalistus parodyti vyskupams, jog šv. Pijaus V ritualas (tradicinės šv. Mišios - red. past) visiškai atitinka Susirinkimo konstitucijos apie liturgiją dvasią. Trumpai analizuoja bendrus konstitucijos principus, atranda tuos pat principus senoviniame rituale."

Kard. Ratzinger nesutiko su abato Dom Gerard iš Le Barroux abatijos kanoniniais argumentais. Abatas savo pasisakymu papiktino nemaža susirinkusiųjų. Jis tvirtino, kad *Novus Ordo Missae* (Naujosios Mišios) yra galiojančios

ir tikėjimo požiūriu teisingos („*valide et ortodoxe*"). Tačiau žinome, kad visa katalikų kova prieš Naująsias Mišias nuo pat pradžių rėmėsi argumentu, kad Naujosios Mišios gali būti galiojančios, bet neteisingos tikėjimo požiūriu, nes neišreiškia katalikybės dogmų. Čia užtenka prisiminti vien kardinolų Ottaviani ir Bacci kritinę Naujųjų Mišių analizę. Dom Gerardo nusistatymo pakeitimas yra visiškai nauja orientacija.

Ne tuo būdu, - sakė Kardinolas, - pagerinsime situaciją senųjų Mišių naudai. (...) Turime padaryti viską, kas įmanoma, kad paruoštume naują kunigų kartą." Kongreso dalyviai sutiko šiuos Kardinolo žodžius ilgais ir stipriais plojimais.

Po konferencijos kun. Aulagnier įteikė kard. Ratzingeriui atvirą laišką, kuriame jis gina tradicines šv. Mišias ir arkivyskupą Lefebvre. Kardinolas priėmė laišką šypsodamasis, pažinęs jo įteikėją. Pacituosime laiško ištraukas. „Jūsų Eminencija, galima protingai susumuoti arkivysk. Lefebvre nuostatą, teigiant, kad jis atsisakė pripažinti Naująsias Mišias dėl jų dviprasmiškumo, kadangi jos yra labiau protestantiškos nei katalikiškos, atitolę nuo katalikų

Tradicijos, ... dogmų. O konfliktas tęsiasi, Eminencija. Jūsų Eminencija dabar esate autoritetas. Dėl to kreipiuosi į Jus. Jūsų Eminencija ir toliau palaikote arkivysk. Lefebvre'o, jo veiklos, jo kunigų pasmerkimą, kadangi norime ir toliau likti ištikimi tradicinėms katalikų Mišioms, kad išsaugotume mūsų tikėjimą ir pasiektume amžinąjį gyvenimą. Tačiau Jūsų Eminencija, bėgant laikui imate labai griežtai vertinti tą liturginę reformą, kuri mus liūdina. Jūs parašėte įvadą monsinjoro Gamberio knygai apie liturginę reformą. Tame įvade Jūsų Eminencija giriate jo teologinį ir liturginį darbą. Jūs parodote jį kaip liturginio atsinaujinimo „tėvo" „modelį". Šio atsinaujinimo Jūsų Eminencija prašote iš visos širdies. „Tai naujai pradžiai reikia tėvų, kurie būtų pavyzdys. Kas dabar ieško tokių tėvų, neišvengiamai susiduria su Monsinjoro Klauso Gamberio asmeniu." (...)

Jūsų Eminencija (...) kritikuojate liturginę reformą. „Liturgija yra nenutrūkstamo harmoningo vystymosi vaisius" (...) „Tai, kas atsitiko po Susirinkimo, reiškia kažką visiškai skirtingo: vietoj liturgijos, kuri yra ilgo vystymosi vaisius, įvesta sufabrikuota liturgija. Nenorėta vystymosi tęstinumo bei gyvos esmės brendimo amžių bėgyje ir vietoj to pateiktas tarsi techninis gaminys - banalus akimirkos produktas." Taipogi Jūsų Eminencija sakote „liturgija nėra mūsų kūrybos objektas". Būtent tokios nuostatos laikėsi arkivysk. Lefebvre, kuris perspėjo kai kuriuos Amerikos seminaristus, kad neatmestų šv. Pijaus X, Pijaus XII ar Jono XXIII reformų liturgijos srityje.... Noriu Jūsų paklausti, kaip galima taip girti mons. Gamber'į, atmesti monsinjorą Lefebvre? Juk kun. prelatas Gamberis, kritikuoja naująjį [Mišių] ritualą dar griežčiau, nei arkivyskupas Lefebvre. Argi taikomi dvejopi matai?

Toliau savo laiške t. Aulagnier cituoja ištraukas iš kun. Gamberio knygos. Joje rašoma, kad naujajame Mišių rituale „dažnai viešpatauja kalvinistiškas griežtumas", „jame nutraukti ryšiai su Tradicija". „Vietoje siektos naudos sielovadai, galima pastebėti didelį tikėjimo smukimą". „Kasmet liturginė reforma, kurią su dideliu idealizmu sveikino gausūs kunigai ir pasauliečiai, pasirodo besanti baisingų mastų liturgijos nuniokojimas". „Vietoje laukto Bažnyčios ir bažnytinio gyvenimo

atsinaujinimo, matome tik naikinimą tų Mišių formų, kurios organiškai vystėsi amžiams bėgant." (p. 15) Be to mons. Gamber, kritikuoja ir ekumenizmą: „prisidengiant blogai suprastu ekumenizmu, priartėjama prie protestantiškų sampratų, ... tai reiškia nei daugiau nei mažiau kaip ryšių su Vakarų ir Rytų Tradicija nutraukimą". „Neįmanoma be paliovos sekti protestantais, pačiam netampant protestantu." Analizuodamas Eucharistijos liturgiją, kun. Gamber rašo, kad pačiame Naujųjų Mišių rituale „trūksta bet kokio rėmimosi tikėjimu, kad šventosios Mišios yra auka." (p. 48). „Trys naujieji kanonai visiškai nutraukia ryšį su Tradicija". „Konsekracijos žodžių pakeitimas, patvirtintas Pauliaus VI, visiškai nebuvo naudingas sielovadai. Žodžių *pro multis* (lot. už daugelį - vert past.) išvertimas į „už visus" (išliejamas Kristaus kraujas - red. past.), yra susijęs su šiuolaikinėmis teologijos koncepcijomis ir kuris nerandamas jokiame ankstesniame liturginiame tekste, yra abejotinas ir netgi liūdinantis." (p. 50)

Baigdamas laišką, kun. Aulagnier rašo: „Jūsų Eminencija, rašydamas įvadą kun. prelato Gamberio knygai, Jūs rašote įvadą mūsų kritikai, kurią skelbėme nuo pat pradžių. (...) Dėl to mūsų pasmerkimas neturi pakankamo pagrindo. Jis yra tiesiog neteisingas. Turiu viltį, kad įtikinau Jūsų Eminenciją ir taipogi viliuosi neužilgo gauti Jūsų tėvišką laišką, leidžiantį man asmeniškai pasveikinti Jus Romoje. Turėdami tokią viltį, meldžiamės už Jūsų Eminenciją." (Monde et vie, 1999 sausio 14-27)

Okeanijos vyskupų sinodas

Kriauklės garsas pranešantis Okeanijoje apie visus svarbius įvykius lapkričio 22 pradėjo Mišias Vatikano šv. Petro bazilikoje Okeanijos vyskupų sinodo atidarymo proga. Liturgija buvo papildyta folkloro ir pamaldumo elementais tipiškais Okeanijoje. Mišias celebravo popiežius Jonas Paulius II kartu su 154 sinodo dalyviais. Aukojimo procesiją vedė šokantis basas ir ne per daugiausiai apsirengęs karys. Tikinčiųjų maldą visuotinės Bažnyčios ir Okeanijos Bažnyčios intencijomis kunigai, vienuolės ir spalvotai apsirengę tikintieji perskaitė įvairiomis Okeanijos kalbomis. (Katolicka Agencja Informacyjna 98 II 22)

LENKIJA

„Liturgijos atnaujinimas".

Lenkijos informacinė agentūra PAP perdavė tokį pranešimą: „Per šv. Pranciškaus, žvėrelių globėjo, šventę spalio 4 d. daugelyje šalies šventovių globėjai kartu su savo globotiniais iš visos šalies dalyvavo specialiose Šv. Mišiose jų intencija. Tarp atvykusiųjų keturkojų dominavo šunys ir katės. Buvo taipogi ir arklių, poni, triušių ir jūros kiaulyčių." Nuotraukoje šalimais stovi mažas berniukas su katinu ant rankų, priimantis Kristaus Kūną. „Kas papiktintų nors vieną iš šių mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų paskandintas jūros gelmėje." (Mt 18, 6) - ar reikia tinkamesnio atvejo šiems Kristaus žodžiams? Šv. Pranciškus, nuoširdžiai mylėjęs visus Dievo tvarinius, taipogi neužsiėmė tokiomis „liturginėmis praktikomis".

Tokie eksperimentai grindžia kelią šiais metais Lenkijoje planuojamam įvesti Komunijos dalinimui į rankas. Diskusijos šiuo klausimu vyksta Lenkijos katalikų sluoksniuose, spaudoje ir internet'o puslapiuose. Tradiciją remiantys katalikai internet'o diskusiniame puslapyje *„Unam Sanctam"* kreipėsi į Lenkijos kunigus ir tikinčiuosius, ragindami „priešintis šios šventvagiškos praktikos legalizavimo bandymams. Viešpaties Kūno dalinimas į rankas, plačiai paskleistas po „susirinkiminio atsinaujinimo" Vakarų Europos kraštuose sukėlė beveik visišką tikėjimo į mūsų Viešpaties tikrą buvimą Eucharistijoje sunykimą. Tuo pačiu tuose kraštuose drastiškai išaugo ostijų vagysčių ir jų panaudojimo satanistiniams kultams atvejų skaičius". Pažymima, kad „šis paprotys niekada nebuvo visuotinė Katalikų Bažnyčios praktika, o tikslios studijos aiškiai parodo, su kokiu skrupulingumu prieš jį kovojo popiežiai ir vietiniai sinodai." Ne be reikalo motina Teresė iš Kalkutos, pasakė „Komunija į ranką yra blogiau už abortą".

Aiškiai matyti, kad Komunijos dalinimo stovint įvedimas buvo tik pirmas žingsnis. Rytų Europoje sąmoningai kartojamas Vakaruose įvykdytas mirtinas Bažnyčiai „eksperimentas". Iš Lenkijos ranka pasiekiamas ir mūsų kraštas. Taigi, „Budėkime ir melskimės", kaip ragina Kristus.

Stačiatikių bažnyčios vadovas Čenstochovoje.

Konstantinopolio ekumeninis patriarchas Bartolomėjus meldėsi prie Čenstochovos Dievo Motinos paveikslo. Tai buvo pirmas istorijoje nuo Katalikų Bažnyčios atskilusių Rytų krikščionių aukščiausiojo vadovo vizitas šioje šventovėje. Pirmą kartą šioje švenčiausiąja laikomoje Lenkijos vietoje kartu meldėsi tiek daug katalikų ir stačiatikių dvasininkų ir pasauliečių. Patriarchą sutiko minios žmonių, Čenstochovos arkivyskupas metropolitas Stanislaw Nowak.

,,Sutinkame Tave kaip žmogų" - kalbėjo katalikų Vyskupas - „kuris neša mums ekumeninę viltį, kuris meldžiasi už taip mūsų laukiamą Bažnyčios vienybę." Čenstochovos metropolitas išreiškė įsitikinimą, kad krikščionys ne tik kartu melsis, bet ir „gers iš vienos taurės" Jis prašė patriarchą, kad pasimelstų už Bažnyčios vienybę priešais stebuklingąjį paveikslą, esantį ekumeninės vienybės tarp Rytų ir Vakarų ženklu. O, jei tokios akcijos iš tiesų grąžintų atskilusius krikščionis į Kristaus Bažnyčios vienybę - paklusimą jos galvai popiežiui.

Kaip būtų puiku jei tiek dėmesio sulauktų Rytų apeigų krikščionys jau prieš 400 metų susitaikę ir susivieniję su Motina Bažnyčia - unitai. Deja dažnai katalikų hierarchija neretai elgiasi taip, tarsi graikų apeigų katalikų ir būti nebūtų. Maža to, 1993 m. Balamando deklaracijoje unija pasmerkta kaip netinkamas bažnytinės vienybės modelis.

Tuo tarpu lotynų apeigų tradicijos besilaikančius katalikų kunigus, rugpjūčio 30 d. aukojusius Osvencime visų laikų Šv. Mišias - Šv. Pijaus X Kunigų Broliją - Lenkijos aukštieji hierarchai vadino schizmatikais. Vienas lenkų kunigas po minėtų šv. Mišių pareiškė, kad „žemė, ant kurios stovi popiežiaus kryžius, praėjusią savaitę buvo suprofanuota schizmatikų". Kaipgi tuomet vertinti Čenstochovos įvykius? (Katolicka Agencja Informacyjna 98 X 13)

Ekumeninis dialogas su „lefebristais"?

Negalima teigti, kad Lenkijos hierarchai nesuvokia, kokiu pagrindu turėtų vykti teisingas krikščionių vienijimasis. Š. m. lapkričio 27 d. per Čenstochovoje vykusią Lenkijos vyskupų spaudos konferenciją „Radio Plus" stoties

žurnalistas paklausė vyskupo Piotr'o Libery, ar yra „įmanoma vesti ekumeninį dialogą su lefebristais?" Atsakydamas į tai, vyskupas paaiškino, kad tikras dialogas gali vykti tiktai tiesoje. „Dialogo pradėjimo sąlyga yra grįžimas vienybėn su Apaštalų Sostu ir Šventuoju Tėvu. Tada keliai į dialogą yra atviri." Be galo džiugu, kad vyskupas drąsiai skelbia katalikišką mokymą apie teisingą religinę vienybę. Tik truputį keistoka, kodėl šie teisėti reikalavimai taikomi Tradicijai ištikimiems katalikams, tačiau netaikomi niekam iš dabar vykstančio „ekumeninio dialogo" partnerių, pvz. kad ir Konstantinopolio patriarchui, apsilankiusiam Čenstochovoje ...

(Zawsze Wierni Nr. 25)

Lenkijos Vyskupų konferencijos komunikatas prieš Šv. Pijaus X Broliją.

Kaimyninės šalies hierarchija netruko reaguoti į tikinčiųjų tarpe stipriai plintantį palankumą Tradicijai. Lenkijos Vyskupų Konferencija gaudama „iš įvairių Lenkijos vietų signalus apie sustiprėjusią Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos veiklą", savo 1998 lapkričio 27 d. komunikate perspėja tikinčiuosius apie Brolijos keliamą „pavojų". „Nors Lenkijoje ir nebūdama gausi, ši grupė įvairiuose miestuose atidaro savo koplyčias, plečia savo propagandą parapijose ir seminarijose, yra labai aktyvi interneto puslapiuose, jos atstovai neretai savo pasisakymuose puola Romos Katalikų Bažnyčią ir vyskupų konferencijos narius." - rašoma komunikate. Nuogąstaujama, kad Brolijos veiksmai „kelia sumaištį tikinčiųjų širdyse ir protuose". Vyskupai teigia, kad „Brolija sukūrė struktūras, esančias už Katalikų Bažnyčios ribų" ir, kad neturi teisės niekur vartoti žodžio „katalikų" savo veiklai apibrėžti.

Į tai Šv. Pijaus X Kunigų Brolija oficialiai pareikštoje pozicijoje dėl minėto komunikato atsakė, kad Brolija buvo įsteigta sutinkamai su Bažnyčios teise ir iki šiol nebuvo panaikinta pagal kanonų teisės normas. Tokią argumentaciją paremia aukščiausi Bažnyčios hierarchai, kaip pvz. kard. Cassidy (popiežiškosios tarybos krikščionių vienybei skatinti prefektas) savo 1994 V 3 laiške paaiškinęs, kad „šios Brolijos narių situacija yra Katalikų Bažnyčios vidinis reikalas.

Brolija nėra kita Bažnyčia ar bažnytinė bendruomenė". ,,Vyskupų Konferencijos komunikate be pagrindo naudojami (bažnytinės) teisės išsireiškimai ... „schizmatinė", „ekskomunikuota", ignoruojant Brolijos veiklos esminius motyvus - krizę Bažnyčioje, Tikėjimo nykimą, Tridento (tradicinių) Mišių uždraudimą, šventvagišką Komunijos į rankas praktiką ir t. t." - rašoma Brolijos atsakyme. Ten taip pat pažymima, kad Kanonų Teisės argumentai kalba apie tai, jog pati vyskupų konsekracija dar nėra schizma (can. 1364), can. 1382 taikymas priklauso nuo to, ar pripažįstama krizė Bažnyčioje, o bausmė gali būti netaikoma būtinybės būklėje (can. 1323 §4, §7). Be to, jokiu būdu negalima taikyti ekskomunikos bausmės pasauliečiams tikintiesiems, besilankantiems Brolijos Šv. Mišiose. Apaštalų Sostas panaikino tokius klaidingus sprendimus (Pvz. kard. Ratzingeris 1993 VI 28 laiške vyskupui Ferrario), komentuojama Brolijos atsakyme. Mat Lenkijos vyskupai savo komunikate perspėjo, kad „kataliko priklausymas schizmatinei grupei užtraukia ekskomunikos bausmę". Dokumente Brolija taipogi kaltinama popiežiaus valdžios Katalikų Bažnyčioje nepripažinimu. Brolijos dokumente tai paneigiama, remiantis tuo, kad: „- nei vienas Brolijos narys niekada neprieštaravo, kad Jonas Paulius II yra vienintelis popiežius, Šventasis Tėvas, Romos vyskupas ir šv. Petro įpėdinis.

- Brolijos kunigai ir vyskupai niekada neprisiima sau ordinarinės jurisdikcijos jokioje teritorijoje, o tai reiškia, kad Brolija nekuria jokios nepriklausomos bažnytinės hierarchijos struktūros.
- Brolijos seminarijose kiekvienas kandidatas aukštiesiems šventimams raštiškai patvirtina, kad pripažįsta Joną Paulių II teisėtu popiežiumi.
- Visuose Brolijos namuose pagal Bažnyčios teisės reikalavimus yra dabartinio popiežiaus Jono Pauliaus II paveikslas.
- Kiekvienų Brolijos kunigų ir vyskupų aukojamų Šv. Mišių metu Mišių kanone yra paminimas dabartinio popiežiaus ir vietinio vyskupo ordinaro (pagal Mišių aukos vietą) vardas."

Brolijos dokumente pabrėžiama, kad reikia atskirti „popiežiaus nepripažinimą" nuo ,,popiežiaus veiksmų kritikos", kadangi popiežiaus veiksmai buvo kritikuojami per visą Bažnyčios 2000 metų istorijos laikotarpį. Ši

2000 metų istorijos laikotarpį. Ši kritika daugeliu atvejų būdavo būtina ir pagrįsta, kas buvo vėliau patvirtinta, šią kritiką išsakiusius Tikėjimo gynėjus paskelbiant šventaisiais.

(Pagal „Zawsze Wierni", Nr. 25)

Sąžinės laisvė viskam, išskyrus ... katalikų Tradiciją?

Kovoje prieš Tradiciją netrunkama pereiti nuo žodžių prie darbų. Sausio 12 Lenkijos Mokslų Akademijoje Varšuvoje turėjo įvykti Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos vyresniojo Rytų Europoje tėvo Karl Stehlin paskaita „II Vatikano susirinkimas ir Bažnyčios Tradicija". Tikintieji, lankantys Brolijos kunigų aukojamas šv. Mišias, gatvėje sugavo vyriškį, kuris plėšė plakatus apie būsimą paskaitą

Vėliau Brolija išpirko vietą skelbimui apie paskaitą dienraštyje „Życie". Nepraėjus nei 24 valandoms, „Życie" redakcija informavo Brolijos atstovą Varšuvos priorate, kad skelbimo nebus. Vieną dieną prieš paskaitą Lenkijos Mokslų Akademijos nekilnojamojo turto skyriaus direktorius J. Sulek telefonu pranešė į Brolijos prioratą, kad jis atsisako išnuomoti susitartą salę, kadangi ten esą vyks kita paskaita. Kažkodėl šis faktas nebuvo paskelbtas anksčiau. Brolijos atstovų bandymas telefonu išsiaiškinti situaciją liko bevaisis.

Nieko nepadėjo nei kelių Šv. Pijaus X Brolijai palankių Lenkijos politikų bandymai tarpininkauti. Vienas iš Brolijai palankių Lenkijos Mokslų Akademijos narių įėjo į rūmus ir pamatė, kad salėje jokia kita paskaita nevyksta. Ką gi, matyt „pliuralistinėje visuomenėje" galima skleisti tik tokias idėjas, kurios atitinka jos cenzūros reikalavimus...

Paskaitos dieną Mokslų Akademijos rūmų prieigas saugojo būrys ginkluotų policininkų. Į susirinkusius apie 200 žmonių kreipėsi Šv. Pijaus X Brolijos vyresnysis Rytų Europoje tėvas Karl Stehlin. Jis atsiprašė už neįvykusią paskaitą ir išdėstė dabartinės Bažnyčios krizės šaltinius. T. Stehlin kalbėjo apie ekumenizmą, apie Konstantinopolio patriarcho Bartolomėjaus I vizitą į Čenstochovą, apie Šv. Pijaus X Brolijos persekio-jimą ir jos kanoninį statusą. Kalbą klausytojai sutiko ovacijomis. o po šio renginio Brolijos koplyčia Varšuvoje vėl pasipildė naujais tikinčiaisiais.

(Zawsze Wierni, Nr. 26)

PASAULIS

Bažnyčios šventinimas Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos „lopšyje".

Ecône vietovėje Alpių kalnų papėdėje arkivyskupas Lefebvre 1970 m. įkūrė pirmąją po II Vatikano Susirinkimo kunigų seminariją, kurios vadovai ir seminaristai ryžosi toliau tęsti kunigų formaciją pagal amžinąją Tradiciją. 1975m, arkivyskupas su architektu Feliksu Porcelana sudarė projektą, pagal kurį turėjo būti pastatyta didelė romaninio stiliaus lotyniško kryžiaus formos bažnyčia. Dvidešimt metų šis projektas turėjo laukti savo įgyvendinimo. Pagaliau, 1998 spalio 10 d. įvyko bažnyčios šventinimo iškilmės. Bažnyčioje yra 350 vietų centrinė nava tikintiesiems, 140 vietų nava seminaristams, kryžiaus keliai, kripta su šešiais šoniniais altoriais ir daug tarnybinių patalpų.

Kardinolas Schwery, Sitten diecezijos vyskupas emeritas, atsiuntė Šv. Pijaus X Kunigų Brolijai telegramą, sveikindamas Ecône seminarijos bažnyčios pašventinimo proga.

Kardinolas uždraudžia kardinolui aukoti tradicines šv. Mišias.

Spaudžiant Prancūzijos vyskupams, Vatikano valstybės sekretorius kardinolas Sodano uždraudė Dievo Kulto Kongregacijos prefektui kardinolui Medina aukoti tradicines šv. Mišias į Šartrą (Chartres) atvykusiems piligrimams.

(Una Voce Korrespondenz, 1998 lapkritis-gruodis)

Azijos vyskupų sinodas

1998 gegužės mėn. Romoje įvyko Azijos vyskupų sinodas. Jame dalyvavo 256 hierarchai bei 6 nekatalikai stebėtojai. Vyskupų

pasiūlymai Popiežiui rodo pražūtingą inkultūracijos įtaką šio žemyno Bažnyčiai. Vyskupas Valeran d'Souza (Indija) prašė, kad priimti šv. Komuniją būtų leidžiama induistams bei musulmonams, kurie simpatizuoja krikščionybei, bet bijo krikštytis dėl galimų persekiojimų. Jis taip pat pasiūlė įtraukti į liturginius tekstus ištraukas iš induistinių epų. Vyskupai J. Tog Chon (Hongkongas), E. Nguen Nchu (Vietnamas) ir B. Nguen Son Lam (Vietnamas) siūlė leisti katalikams praktikuoti animistinį protėvių kultą, net įjungiant jo elementus į liturgiją.

Filipinai – katalikų Tradicijos bastionas.

Filipinai visada buvo laikomi katalikybės tvirtove Azijoje. Ir dabar ši šalis daug kuo skiriasi nuo katalikiškų principų nesilaikančių Vakarų valstybių – kad ir tuo, kad Filipinų konstitucija draudžia abortus ir skyrybas. Dabartinis Filipinų Primas kardinolas Sin kalba apie Filipinų Bažnyčios pavasarį. Primas bei kiti Filipinų hierarchai dažnai vaizduojami konservatyviais tikėjimo gynėjais. Galbūt nors šiai vienai šaliai pavyko išvengti Bažnyčios krizės? Tačiau ar taip yra iš tiesų?

Deja po gražiu fasadu slepiamas Bažnyčios griovimas. Filipinuose jau įvestos Naujosios Mišios ir Komunija į rankas. Apie Filipinų vyskupų modernizmą liudija faktas, kad paskutinio Azijos vyskupų sinodo, kurį galima pavadinti aiškiu maištu prieš katalikų Tradiciją, metu jie buvo karščiausi inkultūracijos šalininkai. Vyskupas Teodoro Bacani (pagalbinis vyskupas Manilos diecezijoje, kuriai vadovauja pats kardinolas Sin) pasiūlė, kad Romos vaidmuo apsiribotų „pagrindinės Mišių formos pasiūlymu". Likusią Mišių dalį pagal inkultūracijos principus parašytų patys Filipinų vyskupai. Kaipgi jie supranta inkultūraciją? Vienas iš vyskupų su apmaudu pasakė, kad „Vakaruose dominuoja Dievo suvokimas tėvystės kategorijomis. Rytuose reikalinga pabrėžti moteriškus Dievo aspektus." Filipinų hierarchai siūlė atsisakyti „Kristaus kaip Išganytojo vienatinumo", vadinti mūsų Viešpatį „Guru", „Apšviestuoju" ar „Dievo visaapimančios moteriškos arba motiniškos meilės pasireiškimu". 1997 m. liepos mėnesį vyskupas Mumbai Ivan Dias, uždegdamas lempelę pagonių dievuko garbei, pradėjo sesiją, skirtą indusų ir

krikščionių kosmologijai ir antropologijai. Pats Filipinų Primas kard. Sin 1998 gegužį organizavo bendras musulmonų, budistų, taosistų ir kitų religijų išpažinėjų „pamaldas" Manilos katedroje, prieš kurias protestavo Šv. Pijaus X Kunigų Brolija bei vienas Filipinų vyskupų – mons. Salvador Lazo, tapęs vieninteliu katalikų vyskupu pasaulyje, atsisakiusiu Naujųjų Mišių ir 1995 m. grįžusiu ištikimybėn katalikų Tradicijai ir visų laikų Mišioms.

Vysk. Lazo pėdomis 1996 m. pasekė kun. Santiago Hughes iš Antipolo diecezijos, o 1998 m. penkios seserys dominikonės iš Capiz diecezijos taip pat prisijungė prie Tradicijos judėjimo. Dabar, remiami vysk. Lazo, Filipinuose dirbantys brolijos kunigai lanko taipogi ir kitas Azijos šalis. New Manila mieste veikia Brolijos preseminarija, ruošianti jaunuolius kunigystei. 1999 m. Filipinuose bus atidaryta Brolijos seminarija. Įdomu, kad Filipinų armija pasikvietė Brolijos kunigus, kad kariniuose daliniuose vestų katechezės paskaitas ir aukotų kareiviams tradicines šv. Mišias. Net 300 karių dalyvavo Brolijos vedamose šv. Ignaco rekolekcijose.

Filipinuose veikia Brolijos medikų misija. Dvi gydytojų ir asistentų grupės iškilmingų šv. Mišių metu paaukojo savo talentus ir išsilavinimą už Brolijos misijos Filipinuose sėkmę.

Šv. Pijaus X Brolija ėmė realizuoti idėją, kad katalikų tikėjimo principai turi tvarkyti ne tik asmeninį bet ir visuomeninį gyvenimą. 1998 kovo 1 d. Mel Pathay, Quezon city miesto (turinčio 2,5 milijono gyventojų) burmistras, Brolijos bažnyčioje New Maniloje pašventė savo miestą Nekaltajai Marijos Širdžiai. Jo pavyzdžiu pasekė ir kitų devynių Filipinų miestų bei miestų rajonų burmistrai.

Toks Tradicijos suklestėjimas Filipinuose ėmė kelti nerimą modernistams. Dar 1995 birželio 24 d. Filipinų vyskupų konferencija išleido „patarimus kunigams ir pasauliečiams", kuriuose raginama nedalyvauti Brolijos kunigų aukojamose šv. Mišiose ir nesipriešinti pakeitimams liturgijoje. Šio dokumento tezių paneigimą, kuriam pritarė ir vysk. Lazo, spausdiname šiame numeryje (p.32). Pats Filipinų Primas Sin nusprendė pradėti kovą su Tradicijos judėjimu. Tačiau Dievas teikia gausių malonių Tradicijos judėjimui, kurio šalininkų vis gausėja.

(Pagal Zawsze Wierni Nr. 23)

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS LEIDINIAI RYTŲ EUROPAI

Lietuvių kalba: „Pulkim ant kelių”. Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos Informacinis leidinys Lietuvai.

Rusų kalba: “Молись за нас” ежеквартальный журнал.
“20 лет после церковного собора. Положение Церкви в свете Фатимы.” О. Ф. Шмидбергер, 32 p.
“Бомбы замедленного действия Второго Ватиканского Собора.” О. Ф. Шмидбергер, 32 p
“Экон. Крестовой поход”. О духовном кризисе Церкви и деятельность Братства Св. Пия X, 34 p.
“Дорога в ад”. Доклад о рок-музыке, 72 p.

Lenkų kalba: „Zawsze Wierni”, Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos leidinys. Išeina 6 kartus per metus.
„Oni jego zdetronizowali”, Abp. M. Lefebvre, 235 p.
„Kapłaństwo katolickie”, ks. F. Schmidberger, 72 p.
„Przekazałem co otrzymałem”, ks. F. Schmidberger, 73 p.
„Hoc est enim corpus meum”, ks. Stephan Maessen, 128 p.
„Ruch Charyzmatyczny”, ks. Karl Stehlin, 62 p.
„Msza Święta”, ks. Feliks Cozel T. J., 208 p.
„Kosciol przesiąknięty modernizmem. Abp. M. Lefebvre.
„Kryzys w Kościele”. Bp. Fellay.
„Jezus Król Miłosci. Ojciec Mateo
Ojca Św. Piusa XI „Mortalium Animos” o popieraniu prawdziwej jedności religii.
Ojca Św. Leona XIII „Humanum genus” przeciwko masonerii.
Ojca Św. Piusa XI „Quas primas” o ustanowieniu święta Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla.
Ojca Św. Leona XIII „Immortale Dei” o państwie chrześciańskim.
Ojca Św. Piusa X „Pascendi Dominici gregis” o zasadach modernistów.
Ojca Św. Piusa XII „Mediator Dei” o liturgii.
Ojca Św. Piusa XII „Mystici Corporis” o Kościele, Mistycznym Ciele Chrystusa.
Ojca Św. Piusa XII „Summi Pontificatus” pod znakiem Chrystusa Króla.
Ojca Św. Piusa XI „O małżeństwie chrzesciańskim”.

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS RENGINIAI LIETUVOJE

KAS MĖNESĮ
TRADICINĖS ŠV. MIŠIOS VILNIUJE IR KAUNE

LIEPOS 10-17
MALDINĖ KELIONĖ
Į KRYŽIŲ KALNĄ

KASDIEN:
TRADICINĖS ŠV. MIŠIOS,
ROŽANČIUS, PASKAITOS
20-30 KM. ŽYGIO

LIEPOS 20-25
ŠV. IGNACO REKOLEKCIJOS

5 DIENOS SKIRTOS DIEVUI IR SAVO SIELAI
5 DIENOS TYLOJE, APMĄSTANT SAVO GYVENIMO TIKSLĄ - AMŽINĄJĮ IŠGANYMĄ.
5 DIENOS, KAD TAPČIAU ŽMOGUMI, ŽINANČIU KUO TIKĖTI IR KO SIEKTI

Dėl registracijos (iki birželio 25) ir informacijos apie šiuos Brolijos renginius kreiptis adresu: **Islandijos 2-20**
2001 Vilnius
tel: (8-22) 623440

TURINYS

Redakcijos vedamasis 2

Osvencimo konfliktas 4

Sakramentai: išpažintis. *kun. Matthias Gaudron* 24

Tradicinės Šv. Mišios - uždraustos ar privalomos? *Kun. P. L. Krammer* 32

Bažnyčios žinios. 40

Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos leidiniai Rytų Europai. 58

Brolijos renginiai Lietuvoje 59

Trečiasis laiškas Rožančiaus Kryžiaus žygio dalyviams. 60

Vyriausiasis redaktorius - *kun. Karl Stehlin*

Rytų priorato adresas: *Przeorat Sw. Piusa X, ul Garncarska 32, PL 04-886 Warszawa.*

Tel.: *(8-1048) 22-6152860,*

fax.: *(8-1048) 22-6155209,*

elektroninis paštas: *info@piusx.org.pl*

WWW puslapis: *http://piusx.org.pl*

Adresas Lietuvoje: *Islandijos g. 2-20, LT-2001 Vilnius,*

Tel: *(8-22) 623440,*

Informacija Kaune: *(8-27) 732280*

KVIEČIAME VISUS TIKINČIUOSIUS ĮSIJUNGTI
Į ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGĮ
KATALIKŲ TIKĖJIMUI LIETUVOJE GINTI

Žygio esmė - kas dieną sukalbėti bent vieną Rožančiaus paslaptį tokiomis intencijomis:

1. Kad Kristus vėl karaliautų visose visuomenės gyvenimo srityse.
2. Kad Lietuvos žmonės grįžtų prie apaštališkosios Tradicijos ir tradicinių šv. Mišių.
3. Kad Nekaltoji Marijos Širdis triumfuotų prieš visas erezijas bei paklydimus, skleidžiamus Lietuvoje.
4. Už Lietuvos šeimų šventumą.
5. Už jaunimo atsivertimą.
6. Už kunigų ir vienuolių šventumą.

Įsijunkite į Rožančiaus Kryžiaus Žygį
katalikų Tikėjimui Lietuvoje
ginti